

Uitgave
in de Nederlandse taal

Mededelingen en bekendmakingen

<u>Nummer</u>	Inhoud	Bladzijde
	I <i>Mededelingen</i>	
	Hof van Justitie	
	HOF VAN JUSTITIE	
2001/C 61/01	Arrest van het Hof (Eerste kamer) van 28 november 2000 in zaak C-88/99 (verzoek van het Tribunal de grande instance de Béthune om een prejudiciële beslissing): Roquette Frères SA tegen Direction des services fiscaux du Pas-de-Calais Terugvordering van onverschuldigd betaalde bedragen — Nationale procedureregels — Kapitaalrecht, geheven ter zake van een fusie van vennootschappen)	1
2001/C 61/02	Zaak C-437/00: Verzoek van het Landesarbeitsgericht München van 11 februari 2000 om een prejudiciële beslissing in het geding tussen G. Pugliese en Firma Finmeccanica SpA Betriebsteil Alenia Aerospazio	1
2001/C 61/03	Zaak C-438/00: Verzoek van het Oberlandesgericht Hamm van 15 november 2000 om een prejudiciële beslissing in het geding tussen Deutscher Handballbund e.V. en M. Kolpak	2
2001/C 61/04	Zaak C-451/00: Verzoek van Tribunale Amministrativo Regionale per il Lazio, Sezione seconda ter, van 28 juni en 6 juli 2000 om een prejudiciële beslissing in het geding tussen Azienda Agricola G. Cantarello en Azienda di Stato per gli interventi nel mercato agricolo (AIMA) en Minister voor Landbouwbeleid	2
2001/C 61/05	Zaak C-453/00: Verzoek van het College van Beroep voor het bedrijfsleven van 1 november 2000 om een prejudiciële beslissing in de zaak Kühne & Heitz N.V. tegen het Productschap voor Pluimvee en Eieren	2
2001/C 61/06	Zaak C-454/00: Verzoek van de Corte d'Appello di Milano (Sezione prima civile) van 25 oktober 2000 om een prejudiciële beslissing in het geding tussen SpA VIS Farmaceutici Istituto scientifico delle Venezie en Duphar International Research BV; interveniënt: Consorzio produttori Principi Attivi Generici — C.P.A.	3
2001/C 61/07	Zaak C-463/00: Beroep, op 21 december 2000 ingesteld door Commissie van de Europese Gemeenschappen tegen Koninkrijk Spanje	3

2001/C 61/08	Zaak C-466/00: Verzoek van de Immigration Appellate Authority (Verenigd Koninkrijk) van 19 december 2000 om een prejudiciële beslissing in het geding tussen A. Kaba en Secretary of State for the Home Department	4
2001/C 61/09	Zaak C-467/00 P: Hogere voorziening, op 27 december 2000 ingesteld door Personeelscomité van de Europese Centrale Bank, gevestigd te Frankfurt am Main (Duitsland), J. Priesemann, personeelslid van de ECB, wonende te Frankfurt am Main (Duitsland), M. van de Velde, personeelslid van de ECB, wonende te Usingen-Kransberg (Duitsland), en M.C. Cerafogli, personeelslid van de ECB, wonende te Frankfurt am Main (Duitsland), tegen de beschikking, op 24 oktober 2000 in zaak T-27/00 tussen Personeelscomité van de Europese Centrale Bank, J. Priesemann, M. van de Velde en M.C. Cerafogli enerzijds en Europese Centrale Bank anderzijds gegeven door het Gerecht van eerste aanleg van de Europese Gemeenschappen (Vierde kamer)	5
2001/C 61/10	Zaak C-472/00 P: Hogere voorziening, op 29 december 2000 ingesteld door Commissie van de Europese Gemeenschappen tegen het arrest, op 24 oktober 2000 in zaak T-178/98 tussen Fresh Marine Company A/S en Commissie van de Europese Gemeenschappen gewezen door het Gerecht van eerste aanleg van de Europese Gemeenschappen (Derde kamer — uitgebreid)	5
2001/C 61/11	Zaak C-473/00: Verzoek van het Tribunal d'Instance de Vienne van 15 december 2000, gerectificeerd bij vonnis van 26 januari 2001, om een prejudiciële beslissing in het geding tussen SA COFIDIS en J. L. Fredout	6
2001/C 61/12	Zaak C-1/01 P: Hogere voorziening, op 3 januari 2001 ingesteld door Asia Motor France SA, J. M. Cesbron en Monin Automobiles SA tegen het arrest, op 26 oktober 2000 in zaak T-154/98 tussen Asia Motor France SA, J. M. Cesbron en Monin Automobiles SA en de Commissie van de Europese Gemeenschappen gewezen door het Gerecht van eerste aanleg van de Europese Gemeenschappen (Vijfde kamer)	6
2001/C 61/13	Zaak C-4/01: Verzoek van Employment Tribunal, West Croydon (Verenigd Koninkrijk) van 5 januari 2001 om een prejudiciële beslissing in het geding tussen S. G. Martin, R. K. A. Daby, en B. J. Willis en South Bank University	7
2001/C 61/14	Zaak C-5/01: Beroep, op 8 januari 2001 ingesteld door Koninkrijk België tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen	8
2001/C 61/15	Zaak C-6/01: Verzoek van de 15. ^a Vara Cível da Comarca de Lisboa, 2. ^a Secção, van 25 mei 2000 om een prejudiciële beslissing in het geding tussen Anomar — Associação Nacional de Operadores de Máquinas Recreativas en andere en Portugese Staat	9
2001/C 61/16	Zaak C-8/01: Verzoek van het Østre Landsret van 20 december 2000 om een prejudiciële beslissing in het geding tussen Assurandør-Societetet en Skatteministeriet	10
2001/C 61/17	Zaaknummers C-9, 10, 11 en 12/01: Verzoeken van het Hof van Beroep te Gent van 3 januari 2001 om een prejudiciële beslissing in de gedingen tussen S. Monnier en Govan Sports N.V., E. Van Ankeren en Govan Sports N.V., Govan Sports N.V. en P. Jacobs, en Govan Sports N.V. en D. D'Hondt.	10
2001/C 61/18	Zaak C-20/01: Beroep, op 16 januari 2001 ingesteld door Commissie van de Europese Gemeenschappen tegen Bondsrepubliek Duitsland	11
2001/C 61/19	Zaak C-26/01: Beroep, op 23 januari 2001 ingesteld door Commissie van de Europese Gemeenschappen tegen Franse Republiek	11
2001/C 61/20	Zaak C-27/01: Beroep, op 23 januari 2001 ingesteld door Commissie van de Europese Gemeenschappen tegen Groothertogdom Luxemburg	11
2001/C 61/21	Zaak C-28/01: Beroep, op 23 januari 2001 ingesteld door Commissie van de Europese Gemeenschappen tegen Bondsrepubliek Duitsland	12

<u>Nummer</u>	<u>Inhoud (vervolg)</u>	<u>Bladzijde</u>
2001/C 61/22	Zaak C-29/01: Beroep, op 24 januari 2001 ingesteld door Commissie van de Europese Gemeenschappen tegen Koninkrijk Spanje	12
2001/C 61/23	Doorhaling van zaak C-505/99	13
2001/C 61/24	Doorhaling van zaak C-67/00	13
2001/C 61/25	Doorhaling van zaak C-68/00	13
2001/C 61/26	Doorhaling van zaak C-70/00	13
GERECHT VAN EERSTE AANLEG		
2001/C 61/27	Zaak T-349/00: Beroep, op 16 november 2000 ingesteld door G. Lebedef tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen	14
2001/C 61/28	Zaak T-352/00: Beroep, op 20 november 2000 ingesteld door A. M. Rosemarine tegen Bureau voor harmonisatie binnen de interne markt	14
2001/C 61/29	Zaak T-357/00: Beroep, op 27 november 2000 ingesteld door J. Martínez Alarcón tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen	15
2001/C 61/30	Zaak T-361/00: Beroep, op 27 november 2000 ingesteld door A. Cherenti tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen	15
2001/C 61/31	Zaak T-363/00: Beroep, op 27 november 2000 ingesteld door L. Dricot tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen	16
2001/C 61/32	Zaak T-364/00: Beroep, op 27 november 2000 ingesteld door S. Van Weyenbergh tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen	16
2001/C 61/33	Zaak T-366/00: Beroep, op 30 november 2000 ingesteld door Scott S.A. tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen	16
2001/C 61/34	Zaak T-368/00: Beroep, op 30 november 2000 ingesteld door General Motors Nederland B.V. en Opel Nederland B.V. tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen	17
2001/C 61/35	Zaak T-369/00: Beroep, op 4 december 2000 ingesteld door Département du Loiret tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen	18
2001/C 61/36	Zaak T-373/00: Beroep, op 12 december 2000 ingesteld door C. S. Tralli tegen Europese Centrale Bank	19
2001/C 61/37	Zaak T-374/00: Beroep, op 11 december 2000 ingesteld door Verband der freien Rohrwerke e.V., Eisen- und Metallwerke Ferndorf GmbH en Rudolf Flender GmbH & Co. KG tegen de Commissie van de Europese Gemeenschappen	19
2001/C 61/38	Zaak T-376/00: Beroep, op 19 december 2000 ingesteld door C. Morello tegen de Commissie van de Europese Gemeenschappen	20
2001/C 61/39	Zaak T-382/00: Beroep, op 22 december 2000 ingesteld door Monsanto Company tegen Raad van de Europese Unie	20
2001/C 61/40	Zaak T-383/00: Beroep, op 22 december 2000 ingesteld door Beamglow Ltd. tegen Raad van de Europese Unie, Europees Parlement en Commissie van de Europese Gemeenschappen	21
2001/C 61/41	Zaak T-385/00: Beroep, op 27 december 2000 ingesteld door J.-P. Seiller tegen Europese Investeringsbank	22
2001/C 61/42	Zaak T-386/00: Beroep, op 28 december 2000 ingesteld door M. Gonçalves tegen Europees Parlement	22
2001/C 61/43	Zaak T-387/00: Beroep, op 28 december 2000 ingesteld door het organiserend comité van de internationale conferentie over de „Gevolgen van de luchtvervuiling voor het klimaat en de plantengroei” tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen	23

I

(Mededelingen)

HOF VAN JUSTITIE

HOF VAN JUSTITIE

ARREST VAN HET HOF

(Eerste kamer)

van 28 november 2000

**in zaak C-88/99 (verzoek van het Tribunal de grande instance de Béthune om een prejudiciële beslissing):
Roquette Frères SA tegen Direction des services fiscaux
du Pas-de-Calais⁽¹⁾)**

**Terugvordering van onverschuldigd betaalde bedragen —
Nationale procedureregels — Kapitaalrecht, geheven ter zake
van een fusie van vennootschappen)**

(2001/C 61/01)

(Procestaal: Frans)

(Voorlopige vertaling; de definitieve vertaling verschijnt in de Jurisprudentie van het Hof)

In zaak C-88/99, betreffende een verzoek aan het Hof krachtens artikel 177 EG-Verdrag (thans artikel 234 EG) van het Tribunal de grande instance de Béthune (Frankrijk), in het aldaar aanhangig geding tussen Roquette Frères SA en Direction des services fiscaux du Pas-de-Calais, om een prejudiciële beslissing over de vraag, of het gemeenschapsrecht zich verzet tegen een nationale belastingbepaling volgens welke de vordering uit onverschuldigde betaling die gebaseerd wordt op een rechterlijke beslissing waarbij een rechtsregel onverenigbaar met een hogere rechtsregel is verklaard, enkel betrekking kan hebben op de periode na 1 januari van het vierde jaar voorafgaand aan het jaar waarin de onverenigbaarheid door de rechter is vastgesteld, heeft het Hof (Eerste kamer), samengesteld als volgt: M. Wathelet (rapporteur), kamerpresident, P. Jann en L. Sevón, rechters; advocaat-generaal: D. Ruiz-Jarabo Colomer; griffier: H.A. Rühl, hoofdadministrateur, op 28 november 2000 een arrest gewezen waarvan het dictum luidt als volgt:

Het gemeenschapsrecht verzet zich niet tegen een nationale regeling volgens welke op het gebied van het belastingrecht de vordering uit onverschuldigde betaling die gebaseerd wordt op een nationale of communautaire rechterlijke beslissing waarbij een nationale rechtsregel onverenigbaar met een hogere nationale rechtsregel of met een communautaire rechtsregel is verklaard, enkel betrekking kan hebben op de periode na 1 januari van het vierde jaar voorafgaand aan het jaar waarin de onverenigbaarheid door de rechter is vastgesteld.

⁽¹⁾ PB C 136 van 15.5.1999.

**Verzoek van het Landesarbeitsgericht München van
11 februari 2000 om een prejudiciële beslissing in het
geding tussen G. Pugliese en Firma Finmeccanica SpA
Betriebsteil Alenia Aerospazio**

(Zaak C-437/00)

(2001/C 61/02)

Het Landesarbeitsgericht München heeft bij beschikking van 11 februari 2000, ingekomen ter griffie van het Hof van Justitie op 27 november 2000, in het geding tussen G. Pugliese en Firma Finmeccanica SpA Betriebsteil Alenia Aerospazio, het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen om een prejudiciële beslissing verzocht over de volgende vragen van uitlegging van het Verdrag van 27 september 1968 betreffende de rechterlijke bevoegdheid en de tenuitvoerlegging van beslissingen in burgerlijke en handelszaken:

1. Moet in een geschil tussen een Italiaans onderdaan en een in Italië gevestigde onderneming naar Italiaans recht betreffende een tussen hen gesloten arbeidsovereenkomst waarin Turijn is aangewezen als de plaats waar de arbeid moet worden verricht, overeenkomstig artikel 5, sub 1, tweede zinsnede, Executieverdrag München worden beschouwd als de plaats waar de werknemer gewoonlijk zijn arbeid verricht, wanneer de arbeidsovereenkomst op verzoek van de werkneemster van meet af aan voor een tijdelijke periode is opgeschort en de werkneemster gedurende deze periode met toestemming van haar Italiaanse werkgever doch uit hoofde van een zelfstandige arbeidsovereenkomst voor een onderneming naar Duits recht werkzaamheden verricht op haar zetel te München, voor welke periode de Italiaanse werkgever de verplichting op zich neemt haar een woning te München ter beschikking te stellen of de kosten voor een dergelijke woning voor zijn rekening te nemen en twee keer per jaar de reiskosten van München naar het land van herkomst te vergoeden?
2. Ingeval deze vraag ontkennend wordt beantwoord, kan de werkneemster zich dan in een geschil met haar Italiaanse werkgever op grond van de arbeidsovereenkomst, betreffende de betaling van de huurkosten en de reiskosten twee keer per jaar naar haar land van herkomst, op de bevoegdheid van het gerecht van de plaats van uitvoering van de overeenkomst als bedoeld in artikel 5, sub 1, eerste zinsnede, Executieverdrag beroepen?

Verzoek van het Oberlandesgericht Hamm van 15 november 2000 om een prejudiciële beslissing in het geding tussen Deutscher Handballbund e.V. en M. Kolpak

(Zaak C-438/00)

(2001/C 61/03)

Het Oberlandesgericht Hamm heeft bij beschikking van 15 november 2000, ingekomen ter griffie van het Hof van Justitie op 28 november 2000, in het geding tussen Deutscher Handballbund e.V. en M. Kolpak, het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen verzocht om een prejudiciële beslissing over de navolgende vraag:

Is het in strijd met artikel 38, lid 1, van de Europa-overeenkomst waarbij een associatie tot stand wordt gebracht tussen de Europese Gemeenschappen en hun lidstaten enerzijds en de Slowaakse Republiek anderzijds — slotakte —, wanneer een sportfederatie op een beroepssporter van Slowaakse nationaliteit een door haar ingevoerd voorschrift toepast, volgens hetwelk de aangesloten clubs bij kampioenschaps- en bekerwedstrijden slechts een beperkt aantal spelers mogen opstellen die uit derde, niet tot de Europese Gemeenschap behorende landen komen?

Verzoek van Tribunale Amministrativo Regionale per il Lazio, Sezione seconda ter, van 28 juni en 6 juli 2000 om een prejudiciële beslissing in het geding tussen Azienda Agricola G. Cantarello en Azienda di Stato per gli interventi nel mercato agricolo (AIMA) en Minister voor Landbouwbeleid

(Zaak C-451/00)

(2001/C 61/04)

Het Tribunale Amministrativo Regionale per il Lazio, Sezione seconda ter heeft bij vonnis van 28 juni en 6 juli 2000, ingekomen ter griffie van het Hof van Justitie op 8 december 2000, in het geding tussen Azienda Agricola G. Cantarello en Azienda di Stato per gli interventi nel mercato agricolo (AIMA) en Minister voor Landbouwbeleid, het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen verzocht om een prejudiciële beslissing over de navolgende vragen:

- 1) Kan het bepaalde in de artikelen 1 en 4 van verordening nr. 3950/92⁽¹⁾ van de Raad en in de artikelen 3 en 4 van verordening nr. 534/93⁽²⁾ van de Commissie aldus worden uitgelegd, dat van de termijnen voor toewijzing van quota en van de termijnen voor uitvoering van de compensaties en de heffingen kan worden afgeweken in geval van procedures voor de gemeenschapsrechter en daaropvolgende aanpassing van de wettelijke regeling door de betrokken lidstaat?

Zo neen:

- 2) Zijn genoemde gemeenschapsbepalingen geldig, gelet op artikel 33 EG (ex artikel 39 EG-Verdrag), voorzover zij niet in afwijkingen voorzien met betrekking tot de termijnen voor de compensaties of heffingen, in het hierboven bedoelde geval van een procedure voor de gemeenschapsrechter?

⁽¹⁾ PB L 405 van 31.12.1992, blz. 1.

⁽²⁾ Verordening van de Commissie (EEG) nr. 536/93 van 9 maart 1993 (PB L 273 van 16.11.1995, blz. 54).

Verzoek van het College van Beroep voor het bedrijfsleven van 1 november 2000 om een prejudiciële beslissing in de zaak Kühne & Heitz N.V. tegen het Productschap voor Pluimvee en Eieren

(Zaak C-453/00)

(2001/C 61/05)

Het College van Beroep voor het bedrijfsleven heeft bij uitspraak van 1 november 2000, ingekomen ter griffie van het Hof van Justitie op 11 december 2000, in de zaak Kühne & Heitz N.V. tegen het Productschap voor Pluimvee en Eieren, het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen verzocht om een prejudiciële beslissing over de navolgende vraag:

Brengt het gemeenschapsrecht, waarbij met name valt te denken aan het beginsel van de gemeenschapstrouw als vervat in artikel 10 EG, in omstandigheden als in de overwegingen van deze uitspraak geschetst⁽¹⁾, mee dat een bestuursorgaan verplicht is om terug te komen op een beslissing die definitief is geworden, teneinde de volle werking van het gemeenschapsrecht, zoals dit blijkt uit het antwoord op een latere prejudiciële verwijzing moet worden uitgelegd, te verzekeren?

(¹) In het onderhavige geval heeft appellante „een uitputtend gebruik gemaakt van de haar ten dienste staande rechtsmiddelen — zij het dat zij het College destijds niet heeft verzocht om op de voet van (thans) artikel 234 EG een vraag aan het Hof voor te leggen — en het College heeft op een bepaald punt een uitleg van het Europese recht gegeven, die vervolgens blijkt af te wijken van de bij een later arrest door het Hof gegeven uitleg”.

Verzoek van de Corte d'Appello di Milano (Sezione prima civile) van 25 oktober 2000 om een prejudiciële beslissing in het geding tussen SpA VIS Farmaceutici Istituto scientifico delle Venezie en Duphar International Research BV; interveniënt: Consorzio produttori Principi Attivi Generici — C.P.A.

(Zaak C-454/00)

(2001/C 61/06)

De Corte d'Appello di Milano (Sezione prima civile) heeft bij beschikking van 25 oktober 2000, ingekomen ter griffie van het Hof van Justitie op 13 december 2000 in het geding tussen SpA VIS Farmaceutici Istituto scientifico delle Venezie, gevestigd te Padova (Italië), en Duphar International Research BV, gevestigd te Weesp, (Nederland); interveniënt: Consorzio produttori Principi Attivi Generici — C.P.A., het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen verzocht om een prejudiciële beslissing over de navolgende vraag:

„Moet artikel 4 van verordening (EEG) nr. 1768/92⁽¹⁾ aldus worden uitgelegd, dat de door het aanvullende certificaat verleende bescherming zich ook uitstrekt tot de productie van enkel de grondstof waarmee het product wordt bereid dat de farmaceutische specialiteit vormt waarvoor de vergunning voor het in de handel brengen is verleend?”

(¹) Verordening van de Raad van 18 juni 1992 betreffende de invoering van een aanvullend beschermingscertificaat voor geneesmiddelen (PB L 182 van 2.7.1992, blz. 1).

Beroep, op 21 december 2000 ingesteld door Commissie van de Europese Gemeenschappen tegen Koninkrijk Spanje

(Zaak C-463/00)

(2001/C 61/07)

Bij het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen is op 21 december 2000 beroep ingesteld tegen Koninkrijk Spanje door Commissie van de Europese Gemeenschappen, vertegenwoordigd door M. Patakia en M. Desantes, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg ten kantore van C. Gómez de la Cruz, Centre Wagner, Kirchberg.

Verzoekster concludeert dat het den Hove behage:

1. Vast te stellen dat artikel 2 en artikel 3, leden 1 en 2, in samenhang met artikel 1 van wet nr. 5/1995⁽¹⁾ en de ter uitvoering van artikel 4 van de wet vastgestelde besluiten (koninklijke besluiten nrs. 3/1996 van 15 januari 1996 betreffende Repsol, 8/1997 van 10 januari 1997 betreffende Telefónica de España, 40/1998 van 16 januari 1998 betreffende Argentaria, 562/1998 van 2 april 1998 betreffende Tabacalera, 929/1998 van 14 mei 1998 betreffende Endesa), waar zij een stelsel van voorafgaande administratieve toelating invoeren dat
 - niet gerechtvaardigd is door dwingende eisen van algemeen belang,
 - geen objectieve, op lange termijn geldende en openbaar gemaakte criteria omvat,
 - niet voldoet aan het evenredigheidsbeginsel,
 onverenigbaar zijn met de artikelen 43 (ex artikel 52) en 56 (ex artikel 73B) EG.
2. Het Koninkrijk Spanje te verwijzen in de kosten.

Middelen en voornaamste argumenten

Ingevolge voormelde bepalingen van wet nr. 5/1995 en de ter uitvoering daarvan vastgestelde besluiten, kunnen de Spaanse autoriteiten een stelsel van voorafgaande administratieve toelating toepassen op bepaalde besluiten (ontbinding, splitsing, fusie, wijziging van het maatschappelijk doel van de onderneming, verkoop van de activa en verkoop van meer dan 10 % van de aandelen) (artikel 3) van ondernemingen van bepaalde categorieën, voorzover de deelneming van de Staat daarin hoger is dan 25 % van het kapitaal en zij daadwerkelijke controle uitoefent over de onderneming (artikel 1), mits bedoelde besluiten tot gevolg hebben dat de overheidsparticipatie met ten minste 10 % van het maatschappelijk kapitaal wordt verlaagd en beneden 50 % komt, dan wel beneden de 15 % van het maatschappelijk kapitaal daalt ongeacht de omstandigheden (artikel 2). Deze gegevens worden door de Spaanse regering niet weersproken.

De Commissie is van mening:

- dat de mogelijkheid om bepaalde transacties afhankelijk te stellen van een voorafgaande toelating van de administratie, in de omstandigheden zoals beschreven in de aangehaalde artikelen, een beperking vormt van de vrijheid van kapitaalverkeer en van vestiging als bedoeld in de artikelen 56 (ex art. 73B) en 43 (ex art. 52) EG;
- de regeling inzake de voorafgaande administratieve toelating zoals neergelegd in wet nr. 5/1995 niet gerechtvaardigd is door dwingende redenen van algemeen belang en bovendien duidelijk een discretionair karakter heeft. Dit discretionair karakter leidt ertoe dat de beoordeling regatief dient te zijn bij een toetsing aan het evenredigheidsbeginsel, en dat de conclusie dient te luiden dat sprake is van een regeling die een onrechtstreekse discriminatie mogelijk maakt.

(¹) van 23 maart 1995, houdende de rechtsregeling voor de vervreemding van overheidsparticipaties in bepaalde ondernemingen, BOE nr. 72 van 25 maart 1995.

Verzoek van de Immigration Appellate Authority (Verenigd Koninkrijk) van 19 december 2000 om een prejudiciële beslissing in het geding tussen A. Kaba en Secretary of State for the Home Department

(Zaak C-466/00)

(2001/C 61/08)

De Immigration Appellate Authority (Verenigd Koninkrijk) heeft bij beschikking van 19 december 2000, ingekomen ter griffie van het Hof van Justitie op 27 december 2000, in het geding tussen A. Kaba en Secretary of State for the Home Department, het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen verzocht om een prejudiciële beslissing over de navolgende vragen:

Vraag 1

1. Welke mechanismen garanderen de verwijzende rechter of de partijen in een procedure (voor de verwijzende rechter en het Hof van Justitie), dat de gehele procedure voldoet aan de verplichtingen op grond van artikel 6 EVRM, zodat noch op grond van de nationale mensenrechtenwetgeving noch voor het Hof voor de rechten van de mens aansprakelijkheid ontstaat voor schending van artikel 6 EVRM?
2. Was de in deze zaak gevolgde procedure in overeenstemming met artikel 6 EVRM? Zo nee, welke invloed heeft die op de geldigheid van het eerste arrest? (¹)

Vraag 2

1. De Immigration Adjudicator heeft vastgesteld, dat verzoeker en de echtgenoot van een persoon die zich in het Verenigd Koninkrijk bevindt en aldaar zijn vaste woonplaats heeft, verschillend werden (of zouden worden) behandeld, aangezien
 - a. van verzoeker, die naar het Verenigd Koninkrijk is gekomen als echtgenoot van een gemeenschapsonderdaan die haar recht van vrij verkeer uitoefende, werd verlangd dat hij vier jaar in het Verenigd Koninkrijk had verbleven alvorens hij een vergunning tot verblijf voor onbepaalde tijd kon aanvragen, terwijl
 - b. de echtgenoot van een persoon (een Brits onderdaan of een persoon met een verblijfsvergunning voor onbepaalde tijd) die zich in het Verenigd Koninkrijk bevond en aldaar zijn vaste woonplaats had, na één jaar in aanmerking kwam voor een verblijfsvergunning voor onbepaalde tijd.
2. Aangezien geen bewijzen (argumenten) ter rechtvaardiging van de verschillende behandeling van verzoeker en de echtgenoot van een persoon die zich in het Verenigd Koninkrijk bevindt en aldaar zijn vaste woonplaats heeft, voor de verwijzende rechter zijn aangevoerd ter terechtzitting die tot de verwijzingsbeschikking van 25 september 1998 heeft geleid, in de schriftelijke of mondelinge opmerkingen van verweerder voor het Hof van Justitie, noch, ondanks het verzoek van de Adjudicator, tijdens de terechtzitting die tot onderhavige verwijzingsbeschikking heeft geleid, stelt de Immigration Adjudicator de volgende vragen:
 1. Ongeacht het antwoord op de eerste vraag, moet het arrest van het Hof van 11 april 2000 in zaak C-356/98 aldus worden uitgelegd, dat er onder deze omstandigheden sprake was van discriminatie in strijd met artikel 39 EG en/of artikel 7, lid 2, van verordening nr. 1612/68 (²)?
 2. Is er na een nieuw onderzoek van de feiten sprake van discriminatie in strijd met artikel 39 EG en/of artikel 7, lid 2, van verordening nr. 1612/68?

(¹) Arrest Hof van 11 april 2000 (Kaba, C-356/98, Jurispr. blz. I-2623).

(²) Verordening (EEG) nr. 1612/68 van de Raad van 15 oktober 1968 betreffende het vrije verkeer van werknemers binnen de Gemeenschap (PB L 257, 19.1.1968, blz. 2).

Hogere voorziening, op 27 december 2000 ingesteld door Personeelscomité van de Europese Centrale Bank, gevestigd te Frankfurt am Main (Duitsland), J. Priesemann, personeelslid van de ECB, wonende te Frankfurt am Main (Duitsland), M. van de Velde, personeelslid van de ECB, wonende te Usingen-Kransberg (Duitsland), en M.C. Cerafogli, personeelslid van de ECB, wonende te Frankfurt am Main (Duitsland), tegen de beschikking, op 24 oktober 2000 in zaak T-27/00⁽¹⁾ tussen Personeelscomité van de Europese Centrale Bank, J. Priesemann, M. van de Velde en M.C. Cerafogli enerzijds en Europese Centrale Bank anderzijds gegeven door het Gerecht van eerste aanleg van de Europese Gemeenschappen (Vierde kamer)

(Zaak C-467/00 P)

(2001/C 61/09)

Bij het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen is op 27 december 2000 hogere voorziening ingesteld door Personeelscomité van de Europese Centrale Bank, J. Priesemann, M. van de Velde en M.C. Cerafogli, vertegenwoordigd door N. Pflüger, R. Steiner en S. Mittländer, advocaten te Frankfurt am Main, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg ten kantore van A. Schiltz, Association Luxembourgeoise des Employés de Banque et d'Assurance, Avenue Monterey 29, tegen de beschikking, op 24 oktober 2000 in zaak T-27/00 tussen Personeelscomité van de Europese Centrale Bank, J. Priesemann, M. van de Velde en M.C. Cerafogli enerzijds en Europese Centrale Bank anderzijds gegeven door het Gerecht van eerste aanleg van de Europese Gemeenschappen (Vierde kamer).

Rekwiranten concluderen dat het den Hove behage:

- 1) de beschikking te vernietigen en de in eerste aanleg geformuleerde vorderingen gegrond te verklaren,

en indien deze vordering niet kan worden toegewezen,

de beschikking te vernietigen voorzover het Gerecht van eerste aanleg het beroep niet-ontvankelijk heeft verklaard, en de zaak terug naar het Gerecht van eerste aanleg van de Europese Gemeenschappen te verwijzen;
- 2) verweerster te verwijzen in de kosten van de hogere voorziening en van het beroep bij het Gerecht van eerste aanleg van de Europese Gemeenschappen.

Middelen en voornaamste argumenten

Of het beroep ontvankelijk is en tijdig is ingesteld, moet worden beoordeeld op basis van artikel 236 EG juncto artikel 36.2 van het Statuut [van de ECB]. Artikel 36.2 van het Statuut verwijst op zijn beurt naar de arbeidsvoorwaarden. Derhalve dienen de toepassing en de uitlegging van artikel 42 van de arbeidsvoorwaarden van de ECB de grondslag te vormen voor de uitspraak van de rechter. Rekwiranten zijn van mening, dat het Gerecht van eerste aanleg dienaangaande is voorbijgegaan aan drie rechtspunten: ten eerste wordt in artikel 42 van de arbeidsvoorwaarden van de ECB bepaald, dat het Hof van Justitie kan worden aangezocht bij geschillen over

collectieve rechten; ten tweede stellen de arbeidsvoorwaarden van de ECB geen termijn voor het instellen van een beroep om collectieve rechten geldend te maken; en ten derde wordt in de arbeidsvoorwaarden van de ECB niet bepaald, dat een beroep pas kan worden ingesteld nadat de interne procedures zijn uitgeput. Ten slotte stellen rekwiranten, dat deze rechtssituatie typisch is voor een privaatrechtelijke verhouding als die welke door de arbeidsvoorwaarden van de ECB wordt gecreëerd. Het instellen van een beroep mag derhalve niet nader worden beperkt door middel van termijnen of van het vereiste van het uitputten van interne procedures.

⁽¹⁾ PB C 135, van 13.5.2000, blz. 13.

Hogere voorziening, op 29 december 2000 ingesteld door Commissie van de Europese Gemeenschappen tegen het arrest, op 24 oktober 2000 in zaak T-178/98⁽¹⁾ tussen Fresh Marine Company A/S en Commissie van de Europese Gemeenschappen gewezen door het Gerecht van eerste aanleg van de Europese Gemeenschappen (Derde kamer — uitgebreid)

(Zaak C-472/00 P)

(2001/C 61/10)

Bij het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen is op 29 december 2000 hogere voorziening ingesteld door Commissie van de Europese Gemeenschappen, vertegenwoordigd door V. Kreuschitz, juridisch adviseur, en S. Meany, bij de juridische dienst van de Commissie gedetacheerd nationaal ambtenaar, als gemachtigden, bijgestaan door N. Khan, Barrister, van de balie van Engeland en Wales, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg bij C. Gómez de la Cruz, lid van de juridische dienst, Centre Wagner, tegen het arrest, op 24 oktober 2000 in zaak T-178/98 tussen Fresh Marine A/S en de Commissie van de Europese Gemeenschappen gewezen door het Gerecht van eerste aanleg van de Europese Gemeenschappen (Derde kamer — uitgebreid).

Rekwirante concludeert dat het den Hove behage:

1. het bestreden arrest te vernietigen, het beroep te verwerpen en gerekwireerde in de kosten te verwijzen, of, subsidiair,
2. het bestreden arrest te vernietigen en de zaak terug te verwijzen naar het Gerecht.

Middelen en voornaamste argumenten

Het bestreden arrest is gebrekkig wegens een aantal dwalingen ten aanzien van het recht. Derhalve moet het arrest worden vernietigd en het beroep worden verworpen. Het Gerecht heeft op de volgende punten gedwaald ten aanzien van het recht:

- Het heeft ten onrechte vastgesteld dat de schade het gevolg was van het gestelde onwettig handelen van de Commissie toen deze het verslag van 1997 onderzocht.

- Het heeft ten onrechte geoordeeld, dat de rechtspraak volgens welke antidumpingmaatregelen wetgevende handelingen zijn die economische beleidskeuzen impliceren, betrekking had op gevallen die „wezenlijk verschillend” waren van de onderhavige zaak, met de overweging dat een loutere inbreuk op het gemeenschapsrecht zou volstaan voor aansprakelijkheid ex artikel 288 EG.
- Het Gerecht heeft ten onrechte overwogen, dat het verslag van 1997 op het eerste gezicht de indruk wekte, dat rekwirante haar verbintenis was nagekomen, en derhalve geoordeeld dat,
 - a. de reactie van de Commissie om het rapport te wijzigen, onevenredig was, en
 - b. de Commissie een vergissing had gemaakt die zij niet zou hebben gemaakt indien zij de normale zorgvuldigheid en voorzichtigheid had betracht.
- Het Gerecht heeft ten onrechte geoordeeld, dat rekwirante redelijke voorzichtigheid had betracht bij de beperking van de schade die zij stelde te hebben geleden.
- Het Gerecht heeft ten onrechte geoordeeld, dat de Commissie zonder rechtvaardiging heeft gewacht met het treffen van de maatregelen die noodzakelijk waren om rekwirantes onderneming te herstellen en dat de Commissie derhalve volledig verantwoordelijk is voor rekwirantes winstderving vanaf eind januari 1998.

(¹) PB C 160 van 5.6.1999, blz. 21.

Verzoek van het Tribunal d'Instance de Vienne van 15 december 2000, gerectificeerd bij vonnis van 26 januari 2001, om een prejudiciële beslissing in het geding tussen SA COFIDIS en J. L. Fredout

(Zaak C-473/00)

(2001/C 61/11)

Het Tribunal d'Instance de Vienne heeft bij vonnis van 15 december 2000, gerectificeerd bij vonnis van 26 januari 2001, ingekomen ter griffie van het Hof van Justitie op 27 december 2000, in het geding tussen SA COFIDIS en J. L. Fredout, het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen verzocht om een prejudiciële beslissing over de navolgende vraag:

De bescherming van richtlijn (EEG) nr. 93/13 van de Raad van 5 april 1993 betreffende oneerlijke bedingen in consumentenovereenkomsten(¹) houdt in, dat de nationale rechter die bepalingen van nationaal recht van voor of na deze richtlijn toepast, deze bepalingen zoveel mogelijk uitlegt met inachtneming van haar tekst en doelstelling.

Moet een nationale rechter, bij wie een verkoper een vordering tot betaling heeft ingesteld tegen een consument waarmee hij een overeenkomst heeft gesloten, op basis van het vereiste van een uitlegging die in overeenstemming is met het door de richtlijn ingevoerde stelsel van bescherming van de consument, een regel van procesrecht inzake excepties, zoals artikel L 311.37 van het consumentenwetboek, buiten toepassing laten voorzover deze regel hem verbiedt om op verzoek van de consument of ambtshalve oneerlijke bedingen die de geldigheid van de overeenkomst aantasten, te vernietigen, wanneer die overeenkomst méér dan twee jaar voor de indiening van de vordering is gesloten, en voorzover deze regel de verkoper aldus in staat stelt zich in rechte op deze bedingen te beroepen en zijn vordering daarop te baseren?

(¹) PB L 95 van 21 april 1993, blz. 29.

Hogere voorziening, op 3 januari 2001 ingesteld door Asia Motor France SA, J. M. Cesbron en Monin Automobiles SA tegen het arrest, op 26 oktober 2000 in zaak T-154/98 tussen Asia Motor France SA, J. M. Cesbron en Monin Automobiles SA en de Commissie van de Europese Gemeenschappen gewezen door het Gerecht van eerste aanleg van de Europese Gemeenschappen (Vijfde kamer)

(Zaak C-1/01 P)

(2001/C 61/12)

Bij het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen is op 3 januari 2001 hogere voorziening ingesteld door Asia Motor France SA, J. M. Cesbron en Monin Automobiles SA, vertegenwoordigd door J. C. Fourgoux, advocaat te Brussel en Parijs, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg bij P. Schiltz, advocaat aldaar, Rue Béatrix de Bourbon 4, tegen het arrest, op 26 oktober 2000 in zaak T-154/98 tussen Asia Motor France SA, J. M. Cesbron en Monin Automobiles SA en de Commissie van de Europese Gemeenschappen gewezen door het Gerecht van eerste aanleg van de Europese Gemeenschappen (Vijfde kamer).

Rekwiranten concluderen dat het den Hove behage:

- het arrest van het Gerecht van eerste aanleg van 26 oktober 2000 (¹) te vernietigen;
- de beschikking van de Commissie van 14 juli 1998 nietig te verklaren;
- de Commissie in de kosten te verwijzen.

Middelen en voornaamste argumenten

- Schending van grondrechten: Nadat het Gerecht het middel inzake schending van het beginsel van behandeling van de zaak binnen een redelijke termijn had afgewezen, heeft het wel aanvaard dat het dit punt ambtshalve als schending van wezenlijke vormvoorschriften en van door de communautaire rechtsorde verleende procedurele waarborgen kon behandelen, doch het heeft dit niet gedaan.

— Kennelijk onjuiste waardering van feiten en verkeerde toepassing van het recht, onjuiste weergave van feiten, tegenstrijdigheden, ontoereikende motivering en schending van artikel 176 EG-Verdrag: Het Gerecht heeft de vaststellingen in de twee eerdere arresten⁽²⁾ eenvoudig ter zijde geschoven en zelfs als theoretisch mogelijk aanvaard de uitleg van de Commissie ter terechtzitting, dat de Franse autoriteiten met de opmerking in hun brief van 1 juli 1987 over de „tegenprestatie” in de vorm van het niet-toelaten van auto's van andere Japanse merken enkel te kennen hadden willen geven, „de nadelen van het gevoerde beleid te beperken”, een beleid dat niet is vastgelegd in een wettelijke of bestuursrechtelijke maatregel die het uitoefenen van met dreigementen gepaard gaande onweerstaanbare druk toestaat: het was een geste van fatsoen. Het is een miskenning van een duidelijke en in de eerdere arresten reeds geanalyseerde tekst, wanneer in plaats daarvan vaag geoordeeld wordt dat de „verklaring van de Commissie ... in redelijkheid kan worden aanvaard”. Niet van belang is, of deze kennelijk onjuiste juridische kwalificatie van de feiten het Gerecht berust op een onjuiste opvatting van begrippen als „regeling”, „tegenprestatie”, „verbintenis”, „aantasting van het systeem of van de keuzevrijheid van de ondernemer”, waarvan de betekenis niet zonder meer kan worden verminkt.

⁽¹⁾ in zaak T-154/98, PB C 358 van 21.11.1998, blz. 22.

⁽²⁾ van 29 juni 1993, T-7/92, Jurispr. 1993, blz. II-0669 en van 18 september 1996, T-387/94, Jurispr. 1996, blz. II-0961.

Verzoek van Employment Tribunal, West Croydon (Verenigd Koninkrijk) van 5 januari 2001 om een prejudiciële beslissing in het geding tussen S. G. Martin, R. K. A. Daby, en B. J. Willis en South Bank University

(Zaak C-4/01)

(2001/C 61/13)

Het Employment Tribunal, West Croydon (Verenigd Koninkrijk) heeft bij beschikking van 5 januari 2001, ingekomen ter griffie van het Hof van Justitie op 8 januari 2001, in het geding tussen S. G. Martin, R. K. A. Daby, en B. J. Willis en South Bank University, het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen verzocht om een prejudiciële beslissing over de navolgende vragen:

1. Vallen rechten die afhangen van met de werkgever overeengekomen ontslag of vervroegd pensioen, binnen de definitie van „rechten en verplichtingen” in artikel 3, lid 1, van de richtlijn?⁽¹⁾
2. Is het recht van de werknemer op vervroegd pensioenuitkeringen en de vergoeding in de vorm van een bedrag ineens, in geval van personeelsinkrimping/ in het belang van de efficiency van de dienst/ wegens reorganisatie, een recht op ouderdomsuitkering, op een invaliditeitsuitkering of op een uitkering aan nagelaten betrekkingen in de zin van artikel 3, lid 3, van de richtlijn?
3. Indien en voorzover de eerste vraag ontkennend wordt beantwoord: is er een verplichting van de vervreemder uit hoofde van de arbeidsovereenkomst, de arbeidsverhouding of de collectieve arbeidsovereenkomst in de zin van artikel 3, leden 1 en/of 2, die door de overgang van de onderneming overgaat, waardoor de verkrijger bij ontslag de uitkeringen aan de werknemer moet betalen?
4. Indien het antwoord op vraag 2 ontkennend luidt en op vraag 3 bevestigend, kan de werknemer dan niettemin overeenkomen dat hij afziet van zijn rechten op vervroegd betaling van pensioen en het bedrag ineens bij pensionering en/of de jaarlijkse toelage en de vergoeding in de vorm van een bedrag ineens, in het geval dat de bij de verkrijger bestaande pensioenregeling hem geen recht geeft op dezelfde uitkeringen in gelijke omstandigheden of op enige uitkering, en hij
 - (i) zich aansluit bij de pensioenregeling van de verkrijger, waarvoor bijdragen worden betaald door hemzelf of namens hem door de verkrijgende werkgever;
 - (ii) zich aansluit bij de pensioenregeling van de verkrijger, waarvoor bijdragen worden betaald door hemzelf of namens hem door de verkrijgende werkgever, en op zijn verzoek opgebouwde rechten worden overgeheveld van de pensioenregeling van de vervreemder naar die van de verkrijger?
5. Indien dit zo is, volgens welke criteria moet de nationale rechter dan uitmaken of de werknemer metterdaad daarmee heeft ingestemd?
6. Moeten de artikelen 3, leden 1 en/of 2, van de richtlijn aldus worden uitgelegd, dat zij eraan in de weg staan dat de verkrijger aan de in zijn dienst overgegangene werknemers de mogelijkheid biedt van vervroegd pensioen op basis van vervroegde pensioenuitkeringen die minder gunstig zijn dan die waarop zij onder de werking van de richtlijn aanspraak hebben?
7. Is voor het antwoord op de voorgaande vraag van invloed dat de verkrijger, op het moment dat hij de overgegangene werknemers de optie biedt van vervroegd pensioen op minder gunstige voorwaarden dan waarop zij ingevolge de richtlijn recht hebben, verklaart dat in de toekomst geen vervroegd-pensioenuitkeringen meer mogelijk zullen zijn?

8. Wanneer partijen vervroegd pensioen voor de werknemer zijn overeengekomen volgens de door de werkgever aangeboden voorwaarden, op basis van welke criteria moet de nationale rechter dan uitmaken of de overgang van de onderneming geen grond voor die overeenkomst heeft opgeleverd overeenkomstig het beginsel dat het Hof heeft geformuleerd in de zaak *Daddy's Dance Hall* (zaak 324/86)?⁽²⁾
9. Wanneer artikel 3 van de richtlijn zich ertegen verzet, dat de verkrijger aan overgegangene werknemers de mogelijkheid biedt van vervroegd pensioen op basis van minder gunstige vervroegd-pensioenvoorwaarden dan waarop zij ingevolge de richtlijn recht hebben, wat zijn dan de consequenties voor werknemers die vervroegd pensioen aanvaarden op de door de werkgever aangeboden basis?

(¹) Richtlijn 77/187/EEG van de Raad van 14 februari 1977 inzake de onderlinge aanpassing van de wetgevingen der lidstaten betreffende het behoud van de rechten van de werknemers bij overgang van ondernemingen, vestigingen of onderdelen daarvan (PB L 31, 05.03.1977, blz. 26).

(²) Jurispr. 1988, blz. 739.

Beroep, op 8 januari 2001 ingesteld door Koninkrijk België tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen

(Zaak C-5/01)

(2001/C 61/14)

Bij het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen is op 8 januari 2001 beroep ingesteld tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen door Koninkrijk België, vertegenwoordigd door A. Snoecx, als gemachtigde, bijgestaan door J. M. De Backer, G. Vandersanden en L. Levi, advocaten, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg.

Het Koninkrijk België concludeert dat het den Hove behage:

- nietig te verklaren de beschikking van de Commissie van 15 november 2000 (nr. C 76/1999) getiteld „Staatssteun van België ten behoeve van de staalonderneming Cockerill Sambre SA”;
- de Commissie in de kosten te verwijzen.

Middelen en voornaamste argumenten

- Schending van het steunbegrip in artikel 4, sub c, EGKS-Verdrag en de staalsteuncode — kennelijke beoordelingsfout: Cockerill Sambre heeft geen enkel voordeel gehaald uit de federale en waalse overheidstussenkomsten in het kader van de tenuitvoerlegging van het plan voor arbeidstijdverkorting, want niet alleen bestond er voor de onderneming geen enkele wettelijke verplichting om de arbeidstijd van 34 uur te vergoeden volgens het tarief voor 37 uur, maar bovendien bevatte de collectieve arbeidsovereenkomst van 17 april 1998 geen enkele verbintenis vanwege de onderneming om de bezoldiging van de werknemers met een kortere arbeidsduur op hetzelfde niveau te handhaven.

Het door het Waalse Gewest gedragen extrabedrag voor de overgangsregeling heeft dus niets te maken met kosten voor de bedrijfsvoering van de onderneming. Het extrabedrag is niet bedoeld om de arbeid van werknemers met een kortere arbeidstijd te vergoeden, doch wel om de financiële inspanningen te compenseren die de werknemers bereid zijn te doen om 150 arbeidsplaatsen voor jonge werknemers te creëren.

De door de federale overheid toegekende verlaging van de sociale bijdragen brengt voor Cockerill Sambre geen enkel economisch voordeel mee. Het totaal aantal gepresteerde uren in de onderneming heeft geen wijzigingen ondergaan ten gevolge van het plan voor arbeidsduurverkorting gekoppeld aan de aanwerving van 150 jonge werknemers. De kosten ten laste van de onderneming blijven ongewijzigd, en hetzelfde geldt voor het aantal gepresteerde uren binnen de onderneming.

- Schending van het begrip begunstigde — De overheidstussenkomsten zijn steunmaatregelen ten gunste van de volgens de tariefschaal van Cockerill Sambre bezoldigde werknemers en geen steunmaatregelen ten gunste van Cockerill Sambre: dat de steun wordt toegekend aan werknemers in hun hoedanigheid van personeelslid van een bepaalde onderneming, is op zich geen beletsel voor de kwalificatie van die steun als steun ten behoeve van personen.
- Schending van de in de staalsteuncode voorgeschreven procedure — Onbevoegdheid: de overschrijding van de termijn van 3 maanden als bedoeld in artikel 6, lid 5, brengt de onbevoegdheid van de Commissie mee om te beslissen dat een maatregel een met de staalsteuncode onverenigbare steunmaatregel is.
- Schending van de motiveringsplicht.
- (Subsidiair) Schending van artikel 95 EGKS-Verdrag: de overheidstussenkomsten zijn niet bedoeld om kunstmatig de tewerkstelling te handhaven in een onderneming waarvan de commerciële of financiële levensvatbaarheid onbestaand is, doch streven een sociale doelstelling na die overigens door de Europese Gemeenschap wordt verdedigd: namelijk een volledige tewerkstelling via herverdeling van de arbeid. Onder die voorwaarden heeft de Commissie een kennelijke beoordelingsfout gemaakt door niet bij wege van afwijking krachtens artikel 95 EGKS-Verdrag haar goedkeuring te hechten aan zulke maatregelen.

Verzoek van de 15.ª Vara Cível da Comarca de Lisboa, 2.ª Secção, van 25 mei 2000 om een prejudiciële beslissing in het geding tussen Anomar — Associação Nacional de Operadores de Máquinas Recreativas en andere en Portugese Staat

(Zaak C-6/01)

(2001/C 61/15)

De 15.ª Vara Cível da Comarca de Lisboa, 2.ª Secção heeft bij beschikking van 25 mei 2000, ingekomen ter griffie van het Hof van Justitie op 8 januari 2001, in het geding tussen Anomar — Associação Nacional de Operadores de Máquinas Recreativas en andere en Portugese Staat, het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen verzocht om een prejudiciële beslissing over de navolgende vragen:

- Vormen kansspelen een „economische activiteit” in de zin van artikel 2 EG-Verdrag?
- Vormen kansspelen een activiteit met betrekking tot „goederen”, die als zodanig onder artikel 30 EG-Verdrag valt?
- Zijn activiteiten op het gebied van de vervaardiging, de invoer en de verspreiding van speelautomaten gescheiden van de activiteit bestaande in de exploitatie van die automaten en is op die activiteiten derhalve het in de artikelen 30 en 34 EG-Verdrag neergelegde beginsel van het vrije verkeer van goederen van toepassing?
- Vallen het organiseren van en het deelnemen aan kansspelen buiten het toepassingsgebied van artikel 37 EG-Verdrag, aangezien deze bepaling niet geldt voor monopolies voor dienstverlening?
- Vormt de exploitatie van kansspelautomaten een „dienstverrichting”, die als zodanig onder de artikelen 59 en volgende EG-Verdrag valt?
- Moet een wettelijke regeling zoals vervat in de artikelen 3, lid 1, en 4, lid 1, van Decreto-Lei 422/89 van 2 december 1989, volgens welke het organiseren van en het deelnemen aan kansspelen — die in artikel 1 van die wet worden omschreven als „spelen waarvan de uitslag uitsluitend of hoofdzakelijk van het toeval afhangt en derhalve onzeker is”, en waartoe ingevolge artikel 4, lid 1, sub f en g, van Decreto-Lei 422/89 ook behoren speelautomaten die prijzen rechtstreeks uitbetalen in fiches of in geld en speelautomaten die prijzen niet rechtstreeks uitbetalen in fiches of in geld, maar leiden tot een voor kansspelen kenmerkende uitslag of tot de toekenning van punten, waarvan het aantal uitsluitend of hoofdzakelijk door het toeval wordt bepaald — enkel is toegestaan in casinozalen in speelzones die bij decreetwet tijdelijk of blijvend daartoe zijn aangewezen, een belemmering voor het vrij verrichten van diensten in de zin van artikel 59 EG-Verdrag?
- Ingeval de hiervóór sub 6 bedoelde restrictieve bepalingen een belemmering voor het vrij verrichten van diensten in de zin van artikel 59 van het Verdrag vormen, zijn zij dan niettemin verenigbaar met het gemeenschapsrecht daar zij zonder onderscheid gelden voor Portugese ondernamen en ondernemingen en onderdanen en ondernemingen van andere lidstaten en berusten op dwingende redenen van algemeen belang (bescherming van de consument, misdaadbestrijding, bescherming openbare zeden, beperking van de vraag naar gokspelen, financiering van activiteiten van algemeen belang)?
- Gelden voor de exploitatie van kansspelen de beginselen van vrije toegang tot en uitoefening van een economische activiteit en is bijgevolg de sub 6 bedoelde Portugese wettelijke regeling ongeldig indien wettelijke regelingen van andere lidstaten minder strenge voorwaarden bevatten voor de exploitatie van speelautomaten?
- Voldoen de beperkingen die de Portugese wetgeving aan de exploitatie van kansspelen oplegt, aan het evenredigheids criterium?
- Vormt de ingevolge de Portugese wettelijke regeling vereiste toestemming — die slechts wordt verleend onder twee voorwaarden: een bestuursrechtelijke concessie na een openbare aanbesteding (artikel 9 Decreto-Lei 422/89) en de beperking van de organisatie van en het deelnemen aan kansspelen tot casino's in speelzones (artikel 3 van deze wet) — een vereiste dat passend en noodzakelijk is ter bereiking van het gestelde doel?
- Doet het gebruik in de Portugese wetgeving (artikelen 1, 4, lid 1, sub g, en 169 van Decreto-Lei 422/89 en artikel 16, lid 1, sub a, van Decreto-Lei 316/95 van 28 november 1995) van de term „hoofdzakelijk” naast de term „uitsluitend” voor het definiëren van kansspelen en voor het maken van een wettelijk onderscheid tussen „kansspelautomaten” en „speelautomaten” afbreuk aan de bepaalbaarheid van het begrip volgens de gebruikelijke uitleggingsmethoden?
- Vereisen de onbepaalde rechtsbegrippen waarop de Portugese wetgever een beroep doet ter omschrijving van „kansspelen” (reeds aangehaalde artikelen 1 en 162 van Decreto-Lei 422/89) en „speelautomaten” (artikel 16 van Decreto-Lei 316/95), voor de kwalificatie van de verschillende speelautomaten een uitlegging die ook rekening houdt met de aan de nationale autoriteiten toekomende beoordelingsvrijheid?
- Gesteld al dat bovenbedoelde Portugese wettelijke regeling moet worden geacht geen objectieve criteria te bevatten om kansspelautomaten te onderscheiden van andere speelautomaten, is het dan in strijd met beginselen of regels van gemeenschapsrecht, dat de Inspeção-Geral dos Jogos (algemene inspectie op kansspelen) beschikt over een discretionaire bevoegdheid voor de kwalificatie van spelen?

Verzoek van het Østre Landsret van 20 december 2000 om een prejudiciële beslissing in het geding tussen Assurandør-Societetet en Skatteministeriet

(Zaak C-8/01)

(2001/C 61/16)

Het Østre Landsret heeft bij beschikking van 20 december 2000, ingekomen ter griffie van het Hof van Justitie op 10 januari 2001, in het geding tussen Assurandør-Societetet en Skatteministeriet, het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen verzocht om een prejudiciële beslissing over de navolgende vragen:

Vraag 1

Moeten de bepalingen van de Zesde Richtlijn (77/388/EEG)⁽¹⁾ van de Raad van 17 mei 1977 betreffende de harmonisatie van de wetgevingen der lidstaten inzake omzetbelasting — Gemeenschappelijk stelsel van belasting over de toegevoegde waarde: uniforme grondslag, en met name de bepalingen van artikel 13, B, sub a, aldus worden uitgelegd, dat taxaties die een onderneming voor haar leden verricht, onder het begrip „handelingen ter zake van verzekering” in de zin van die bepalingen vallen, of vallen zij onder het begrip „met handelingen ter zake van verzekering samenhangende diensten, verricht door assurantiemakelaars en verzekeringsagenten”?

Vraag 2

Moet artikel 13, A, sub f, van de Zesde richtlijn aldus worden uitgelegd, dat BTW-vrijstelling wordt verleend voor diensten die een onderneming — die overigens aan de voorwaarden voor vrijstelling voldoet — ten behoeve van haar leden verricht, indien niet kan worden aangetoond dat de vrijstelling de mededinging daadwerkelijk of concreet dreigt te vervalsen, maar dat enkel de mogelijkheid bestaat dat dit gebeurt?

Vraag 3

Is voor het antwoord op de tweede vraag van belang, hoe groot het gevaar van concurrentievervalsing moet worden geacht, bijvoorbeeld indien de mogelijkheid van concurrentievervalsing niet reëel is?

Vraag 4

Is het onverenigbaar met artikel 13, A, sub f, van de Zesde richtlijn, dat een krachtens voornoemde bepaling verleende vrijstelling op grond van het nationale recht slechts tijdelijk wordt verleend in gevallen waarin niet zeker is in hoeverre de vrijstelling in de toekomst tot concurrentievervalsing kan leiden?

Vraag 5

Is voor het antwoord op de eerste en de tweede vraag van belang, dat de taxaties voor de grootste verzekeringsmaatschappijen worden verricht door bij die ondernemingen tewerkgestelde taxateurs, zodat zij van belasting zijn vrijgesteld?

⁽¹⁾ PB L 145, blz. 145.

Verzoeken van het Hof van Beroep te Gent van 3 januari 2001 om een prejudiciële beslissing in de gedingen tussen S. Monnier en Govan Sports N.V., E. Van Ankeren en Govan Sports N.V., Govan Sports N.V. en P. Jacobs, en Govan Sports N.V. en D. D'Hondt.

(Zaaknummers C-9, 10, 11 en 12/01)

(2001/C 61/17)

Het Hof van Beroep te Gent heeft bij arresten van 3 januari 2001, ingekomen ter griffie van het Hof van Justitie op 10 januari 2001, in de gedingen tussen S. Monnier en Govan Sports N.V. (C-9/01), E. Van Ankeren en Govan Sports N.V. (C-10/01), Govan Sports N.V. en P. Jacobs (C-11/01) en Govan Sports N.V. en D. D'Hondt (C-12/01), het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen verzocht om een prejudiciële beslissing over de navolgende vraag:

Verzetten de verdragsbepalingen inzake het vrije verkeer van diensten zich al dan niet tegen een wettelijk verbod op bemiddeling van betaalde (al dan niet professionele) sportbeoefenaars en/of vormt de monopolisering van de bemiddeling van deze sportbeoefenaars door de Vlaamse Dienst voor Arbeidsbemiddeling al dan niet een misbruik van machtspositie. Schenden de bepalingen van het Koninklijk Besluit van 28 november 1975 aldus de bepalingen van het Gemeenschapsrecht en onder meer de artikelen 86 en 90, lid I van het EG-verdrag in zoverre dit K.B. het uitsluitend recht tot bemiddelen bij betaalde, professionele of niet-professionele, sportbeoefenaars toevertrouwt aan een openbaar arbeidsbureau en in zoverre deze wettelijke bepaling bovendien de daadwerkelijke bemiddelingsactiviteit van particuliere bemiddelingsbureaus onmogelijk maken door de handhaving van een wettelijke bepaling die zulke activiteit verbiedt op straffe van nietigheid van de betrokken overeenkomsten en in zoverre de betrokken bemiddelingsactiviteiten zich kunnen uitstrekken tot de onderdanen of het grondgebied van andere Lidstaten.

Beroep, op 16 januari 2001 ingesteld door Commissie van de Europese Gemeenschappen tegen Bondsrepubliek Duitsland**(Zaak C-20/01)**

(2001/C 61/18)

Bij het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen is op 16 januari 2001 beroep ingesteld tegen Bondsrepubliek Duitsland door Commissie van de Europese Gemeenschappen, vertegenwoordigd door J. C. Schieferer, lid van de juridische dienst van de Commissie, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg bij C. Gómez de la Cruz, lid van die dienst, Centre Wagner C-254, Kirchberg.

Verzoekster concludeert dat het den Hove behage:

1. vast te stellen dat de Bondsrepubliek Duitsland de verplichtingen niet is nagekomen die voortvloeien uit artikel 8 juncto de artikelen 15, lid 2, en 16, lid 1, van richtlijn 92/50/EEG⁽¹⁾ van de Raad van 18 juni 1992 betreffende de coördinatie van de procedures voor het plaatsen van overheidsopdrachten voor dienstverlening, door de aanbesteding van de opdracht voor de afvalwaterbehandeling in de gemeente Bockhorn niet aan te kondigen en de uitslag van de procedure niet bekend te maken in het *Publicatieblad van de Europese Gemeenschappen*, serie S;
2. de Bondsrepubliek Duitsland in de kosten te verwijzen.

Middelen en voornaamste argumenten

De Duitse regering erkend, dat de aanbesteding van de opdracht van de gemeente Bockhorn overeenkomstig richtlijn 92/50/EEG in de gehele Gemeenschap had moeten worden aangekondigd. Bij gebreke van een instructie van de deelstaatregering aan de lagere overheid, dat de aanbestedende diensten van de deelstaat de Europese aanbestedingsregels strikt moeten naleven, is de concrete inbreuk daarmee echter niet opgeheven. De gemeente Bockhorn handelt nog steeds in strijd met het gemeenschapsrecht door aan de gesloten overeenkomst vast te houden en deze te blijven toepassen. Aangezien het onrechtmatig gedrag voortduurt, heeft verweerster kennelijk niet alle noodzakelijke nationale maatregelen genomen om binnen de in het met redenen omklede advies gestelde termijn aan de richtlijn te voldoen.

⁽¹⁾ PB 1992, L 209, blz. 1.

Beroep, op 23 januari 2001 ingesteld door Commissie van de Europese Gemeenschappen tegen Franse Republiek**(Zaak C-26/01)**

(2001/C 61/19)

Bij het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen is op 23 januari 2001 beroep ingesteld tegen Franse Republiek door Commissie van de Europese Gemeenschappen, vertegenwoordigd door G. Berscheid, als gemachtigde, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg.

De Commissie van de Europese Gemeenschappen concludeert dat het den Hove behage:

- vast te stellen dat de Franse Republiek, door niet binnen de gestelde termijnen de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen vast te stellen die nodig zijn om te voldoen aan richtlijn 98/56/EG van de Raad van 20 juli 1998 betreffende het in de handel brengen van teeltmateriaal van siergewassen⁽¹⁾, de krachtens artikel 19 van richtlijn 98/56/EG op haar rustende verplichtingen niet is nagekomen;
- de Franse Republiek in de kosten te verwijzen.

Middelen en voornaamste argumenten

Het dwingende karakter van de artikelen 10 en 249 EG brengt voor de lidstaten de verplichting mee, de nodige maatregelen te treffen om de tot hen gerichte richtlijnen vóór het verstrijken van de daartoe gestelde termijn in nationaal recht om te zetten. Die in artikel 19 van de richtlijn voorgeschreven termijn is op 1 juli 1999 verstreken.

⁽¹⁾ PB L 226 van 13.8.1998, blz. 16.

Beroep, op 23 januari 2001 ingesteld door Commissie van de Europese Gemeenschappen tegen Groothertogdom Luxemburg**(Zaak C-27/01)**

(2001/C 61/20)

Bij het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen is op 23 januari 2001 beroep ingesteld tegen Groothertogdom Luxemburg door Commissie van de Europese Gemeenschappen, vertegenwoordigd door G. Berscheid, als gemachtigde, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg.

De Commissie van de Europese Gemeenschappen concludeert dat het den Hove behage:

- vast te stellen dat het Groothertogdom Luxemburg, door niet binnen de gestelde termijnen de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen vast te stellen die nodig zijn om te voldoen aan richtlijn 98/56/EG van de Raad van 20 juli 1998 betreffende het in de handel brengen van teeltmateriaal van siergewassen⁽¹⁾, de krachtens artikel 19 van richtlijn 98/56/EG op hem rustende verplichtingen niet is nagekomen;
- het Groothertogdom Luxemburg in de kosten te verwijzen.

Middelen en voornaamste argumenten

De middelen en voornaamste argumenten komen overeen met die in zaak C-26/01.

⁽¹⁾ PB L 226 van 13.8.1998, blz. 16.

Beroep, op 23 januari 2001 ingesteld door Commissie van de Europese Gemeenschappen tegen Bondsrepubliek Duitsland

(Zaak C-28/01)

(2001/C 61/21)

Bij het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen is op 23 januari 2001 beroep ingesteld tegen Bondsrepubliek Duitsland door Commissie van de Europese Gemeenschappen, vertegenwoordigd door J. C. Schieferer, lid van de juridische dienst van de Commissie, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg bij C. Gómez de la Cruz, lid van die dienst, Centre Wagner C-254, Kirchberg.

Verzoekster concludeert dat het den Hove behage:

1. vast te stellen dat de Bondsrepubliek Duitsland de verplichtingen niet is nagekomen die voortvloeien uit de artikelen 8 en 11, lid 3, sub b, van richtlijn 92/50/EEG⁽¹⁾, doordat de stad Braunschweig zonder voorafgaande aankondiging is overgegaan tot onderhandse aanbesteding van een opdracht voor afvalverwerking hoewel niet is voldaan aan de voorwaarden van richtlijn 92/50/EEG voor onderhandse aanbesteding zonder aankondiging in de gehele Gemeenschap;

2. de Bondsrepubliek Duitsland in de kosten te verwijzen.

Middelen en voornaamste argumenten

Volgens artikel 3, sub k-oud, EG-Verdrag omvat het beleid van de Gemeenschap mede het milieu. Het beleid op het milieugebied is evenwel slechts in zoverre betrokken bij de in artikel 2-oud EG-Verdrag genoemde taak van instelling van een gemeenschappelijke markt, dat die taak „met inachtneming van het milieu” moet worden uitgevoerd. Met milieu-aspecten moet dus op passende wijze rekening worden gehouden bij de verwezenlijking van het beleid van de Gemeenschap, maar zij hebben geen voorrang ten opzichte van andere beleidsterreinen. In casu betekent dit, dat bij de aanbesteding van een opdracht voor dienstverlening lange vervoerstrajecten of het vermijden daarvan niet bij voorbaat ertoe mogen leiden, de opdracht niet eens aan te kondigen en aldus het dienstenverkeer binnen de Gemeenschappen te verhinderen. Braunschweig mocht dus niet op grond van een milieu-argument afwijken van de communautaire verplichting om de aanbesteding van de opdracht in de gehele Gemeenschap aan te kondigen.

Niet van belang is, dat Duitsland de inbreuk erkent en dat de betrokken instanties tot het inacht nemen van de aanbestedingsregels zijn aangespoord, aangezien Braunschweig nog steeds in strijd met het gemeenschapsrecht handelt door aan de overeenkomst vast te houden en deze te blijven toepassen.

⁽¹⁾ PB 1992, L 209, blz. 1.

Beroep, op 24 januari 2001 ingesteld door Commissie van de Europese Gemeenschappen tegen Koninkrijk Spanje

(Zaak C-29/01)

(2001/C 61/22)

Bij het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen is op 24 januari 2001 beroep ingesteld tegen Koninkrijk Spanje door Commissie van de Europese Gemeenschappen, vertegenwoordigd door G. Valero Jordana, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg.

Verzoekster concludeert dat het den Hove behage:

- vast te stellen dat het Koninkrijk Spanje, door niet binnen de gestelde termijn de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen vast te stellen die nodig zijn om te voldoen aan richtlijn 96/61/EG ⁽¹⁾ van de Raad van 24 september 1996 inzake geïntegreerde preventie en bestrijding van verontreiniging, de krachtens deze richtlijn op hem rustende verplichtingen niet is nagekomen;
- het Koninkrijk Spanje in de kosten te verwijzen.

Middelen en voornaamste argumenten

De middelen en voornaamste argumenten zijn vergelijkbaar met die in zaak C-26/01; de termijn voor omzetting is verstreken op 30 oktober 1999.

⁽¹⁾ PB L 257 van 10.10.1996, blz. 26.

Doorhaling van zaak C-505/99 ⁽¹⁾

(2001/C 61/23)

De president van het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen heeft bij beschikking van 6 september 2000 de doorhaling in het register gelast van zaak C-505/99: Commissie van de Europese Gemeenschappen tegen Koninkrijk België.

⁽¹⁾ PB C 79 van 18.3.2000.

Doorhaling van zaak C-67/00 ⁽¹⁾

(2001/C 61/24)

De president van het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen heeft bij beschikking van 13 september 2000 de doorhaling in het register gelast van zaak C-67/00: Commissie van de Europese Gemeenschappen tegen Ierland.

⁽¹⁾ PB C 149 van 27.5.2000.

Doorhaling van zaak C-68/00 ⁽¹⁾

(2001/C 61/25)

De president van het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen heeft bij beschikking van 13 september 2000 de doorhaling in het register gelast van zaak C-68/00: Commissie van de Europese Gemeenschappen tegen Ierland.

⁽¹⁾ PB C 135 van 13.5.2000.

Doorhaling van zaak C-70/00 ⁽¹⁾

(2001/C 61/26)

De president van het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen heeft bij beschikking van 13 september 2000 de doorhaling in het register gelast van zaak C-70/00: Commissie van de Europese Gemeenschappen tegen Ierland.

⁽¹⁾ PB C 122 van 29.4.2000.

GERECHT VAN EERSTE AANLEG

Beroep, op 16 november 2000 ingesteld door G. Lebedef tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen**(Zaak T-349/00)**

(2001/C 61/27)

(Procestaal: Frans)

Bij het Gerecht van eerste aanleg van de Europese Gemeenschappen is op 16 november 2000 beroep ingesteld tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen door G. Lebedef, wonende te Senningerberg (Luxemburg), vertegenwoordigd door G. Bouneou, advocaat te Luxemburg.

Verzoeker concludeert dat het het Gerecht behage:

- nietig te verklaren de „Toepassingsbepalingen betreffende de overlegniveaus, overlegorganen en overlegprocedures” die zijn overeengekomen tussen de meerderheid van de vak- en beroepsorganisaties („OSP”) en de administratie van de Commissie op 19 januari 2000;
- of, subsidiair, nietig te verklaren de samenstelling van het overlegorgaan, als bedoeld in deze toepassingsbepalingen, voor zover de vakbond „Action & Défense” daarbij van het overleg is uitgesloten;
- nietig te verklaren de beschikking van de Commissie van 17 februari 2000 houdende weigering om verzoeker met een opdracht te belasten in het kader van zijn deelneming aan de bijeenkomst van de „Ad hoc groep voor de beoordelingen en bevorderingsvoorstellen voor gedetacheerde, verkozen of gemandateerde personeelsleden” en voor elke andere activiteit in het kader van de personeelsvertegenwoordiging.

Middelen en voornaamste argumenten

Verzoeker is ambtenaar van de Commissie, en vordert de nietigverklaring van de litigieuze toepassingsbepalingen op grond dat de vakbond „Action & Défense”, waarvan hij bestuurslid is, daarbij van het overlegorgaan is uitgesloten. Hij vordert bovendien de nietigverklaring van een hem betreffend individueel besluit houdende weigering om hem met een opdracht te belasten in het kader van zijn vakbondsactiviteiten, op grond dat deze opdrachten moeten worden beperkt tot de in het overlegorgaan vertegenwoordigde OSP.

Tot staving van zijn vordering voert verzoeker aan:

- schending van de in 1974 tussen de Commissie en de OSP gesloten kaderovereenkomst, wegens ontbreken van een objectief onderzoek van de representativiteit van de OSP en kennelijke dwaling bij de vergelijkende beoordeling van deze representativiteit;
- schending van het beginsel van gelijkheid van behandeling en van het discriminatieverbod;
- schending van het beginsel van bescherming van het gewettigd vertrouwen;
- schending van de rechten van de verdediging;
- schending van het verbod van willekeur, de motiveringsplicht en de zorgplicht;
- misbruik en oneigenlijk gebruik van bevoegdheid.

Beroep, op 20 november 2000 ingesteld door A. M. Rosemarine tegen Bureau voor harmonisatie binnen de interne markt**(Zaak T-352/00)**

(2001/C 61/28)

(Procestaal: Engels)

Bij het Gerecht van eerste aanleg van de Europese Gemeenschappen is op 20 november 2000 beroep tegen Bureau voor harmonisatie binnen de interne markt (BHIM) ingesteld door A. M. Rosemarine, vertegenwoordigd door J. Davis, van het Aire Centre, te Londen.

Verzoeker concludeert dat het het Gerecht behage:

- hem vergoeding toe te kennen voor:
 - de totale waarde van de post,
 - het verlies van het genot om te Alicante te zijn tewerkgesteld,
 - het ongerief van deze beroepen bij het BHIM en Gerecht van eerste aanleg;

— verweerder in alle kosten te verwijzen.

Middelen en voornaamste argumenten

Verzoeker verklaart, dat het Bureau voor harmonisatie binnen de interne markt (BHIM) een advertentie plaatste voor een post van jurist-linguïst. Vooraleer de moeite te nemen een volledig sollicitatiedossier in te dienen, stuurde hij een brief met de vraag, of zijn leeftijd geen beletsel zou zijn. In antwoord op deze brief zond het BHIM hem het sollicitatieformulier, wees het op het belang van relevante diploma's en ervaring en maakte het geen bezwaar tegen zijn leeftijd. In augustus 2000 werd zijn sollicitatie evenwel afgewezen op grond dat hij een jaar ouder was dan het BHIM wenste.

In die omstandigheden vordert verzoeker vergoeding van de schade die heeft geleden door de omstandigheid dat het besluit van het BHIM onrechtmatig is wegens discriminatie in de aanstellingsprocedure van het BHIM (discriminatie op grond van leeftijd) en schending van verkregen rechten en gewettigde verwachtingen.

Beroep, op 27 november 2000 ingesteld door J. Martínez Alarcón tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen

(Zaak T-357/00)

(2001/C 61/29)

(Procestaal: Frans)

Bij het Gerecht van eerste aanleg van de Europese Gemeenschappen is op 27 november 2000 beroep tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen ingesteld door J. Martínez Alarcón, wonende te Brussel, vertegenwoordigd door C. Mourato, advocaat te Brussel.

Verzoekster concludeert dat het het Gerecht behage:

- primair, nietig te verklaren de besluiten van de jury van vergelijkend onderzoek COM/TB/99 van 28 januari 2000 en 24 februari 2000 om verzoekster niet tot dat vergelijkend onderzoek toe te laten en het stilzwijgend genomen besluit van het TABG van 28 augustus 2000 houdende afwijzing van verzoeksters klacht;
- subsidiair, verweester te veroordelen verzoekster een bedrag van 3 160 000 BEF — onder voorbehoud van wijziging in de loop van de procedure — te betalen ter vergoeding van materiële en morele schade;
- verweester in de kosten van het geding te verwijzen.

Middelen en voornaamste argumenten

Verzoekster, ambtenaar in categorie C bij de Commissie, komt op tegen het besluit van de Commissie houdende weigering om haar toe te laten tot het examen van vergelijkend onderzoek COM/TB/99, georganiseerd met het oog op de vorming van een aanwervingsreserve van adjunct-assistenten, assistenten en hoofdassistenten (B5/B4, B3/B2 en B1), op grond dat zij niet de voor categorie B vereiste beroepservaring aantoont.

Zij verwijt de Commissie, dat deze ten onrechte geen rekening heeft willen houden met de beroepservaring die zij had opgedaan in een ambt van categorie C, dat haars inziens van hetzelfde niveau was als de uit te oefenen functie.

Voorzover in de aankondiging van het vergelijkend onderzoek was bepaald, dat de sollicitanten de bedoelde beroepservaring in categorie B moesten hebben verworven, zouden deze voorwaarde en het op basis van die aankondiging genomen litigieuze besluit, eveneens onwettig zijn.

Beroep, op 27 november 2000 ingesteld door A. Cherenti tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen

(Zaak T-361/00)

(2001/C 61/30)

(Procestaal: Frans)

Bij het Gerecht van eerste aanleg van de Europese Gemeenschappen is op 27 november 2000 beroep tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen ingesteld door A. Cherenti, wonende te Thuin (België), vertegenwoordigd door C. Mourato, advocaat te Brussel.

Verzoeker concludeert dat het het Gerecht behage:

- primair, nietig te verklaren het besluit van de jury van vergelijkend onderzoek COM/TB/99 van 28 januari 2000 om verzoeker niet tot dat vergelijkend onderzoek toe te laten en het uitdrukkelijk genomen besluit van het TABG van 7 september 2000 houdende afwijzing van verzoekers klacht;
- subsidiair, verweester te veroordelen verzoeker een bedrag van 7 350 000 BEF — onder voorbehoud van wijziging in de loop van de procedure — te betalen ter vergoeding van materiële en morele schade;
- verweester in de kosten van het geding te verwijzen.

Middelen en voornaamste argumenten

De middelen en argumenten zijn nagenoeg dezelfde als die in zaak T-357/00, Martínez Alarcón/Commissie.

Beroep, op 27 november 2000 ingesteld door L. Dricot tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen**(Zaak T-363/00)**

(2001/C 61/31)

(Procestaal: Frans)

Bij het Gerecht van eerste aanleg van de Europese Gemeenschappen is op 27 november 2000 beroep tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen ingesteld door L. Dricot, wonende te Overijse (België), vertegenwoordigd door C. Mourato, advocaat te Brussel.

Verzoekster concludeert dat het het Gerecht behage:

- primair, nietig te verklaren de besluiten van de jury van vergelijkend onderzoek COM/TB/99 van 28 januari 2000 en 24 februari 2000 om verzoekster niet tot dat vergelijkend onderzoek toe te laten en het stilzwijgend genomen besluit van het TABG van 28 augustus 2000 houdende afwijzing van verzoeksters klacht;
- subsidiair, verweerster te veroordelen verzoekster een bedrag van 500 000 BEF — onder voorbehoud van wijziging in de loop van de procedure — te betalen ter vergoeding van materiële en morele schade;
- verweerster in de kosten van het geding te verwijzen.

Middelen en voornaamste argumenten

De middelen en argumenten zijn nagenoeg dezelfde als die in zaak T-357/00, Martínez Alarcón/Commissie.

Beroep, op 27 november 2000 ingesteld door S. Van Weyenbergh tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen**(Zaak T-364/00)**

(2001/C 61/32)

(Procestaal: Frans)

Bij het Gerecht van eerste aanleg van de Europese Gemeenschappen is op 27 november 2000 beroep tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen ingesteld door S. Van Weyenbergh, wonende te Tervuren (België), vertegenwoordigd door C. Mourato, advocaat te Brussel.

Verzoekster concludeert dat het het Gerecht behage:

- primair, nietig te verklaren het besluit van de jury van vergelijkend onderzoek COM/TB/99 van 28 januari 2000 om verzoekster niet tot dat vergelijkend onderzoek toe te laten en het uitdrukkelijk genomen besluit van het TABG van 9 oktober 2000 houdende afwijzing van verzoeksters klacht;
- subsidiair, verweerster te veroordelen verzoekster een bedrag van 2 941 667 BEF — onder voorbehoud van wijziging in de loop van de procedure — te betalen ter vergoeding van materiële en morele schade;
- verweerster in de kosten van het geding te verwijzen.

Middelen en voornaamste argumenten

De middelen en argumenten zijn nagenoeg dezelfde als die in zaak T-357/00, Martínez Alarcón/Commissie.

Beroep, op 30 november 2000 ingesteld door Scott S.A. tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen**(Zaak T-366/00)**

(2001/C 61/33)

(Procestaal: Engels)

Bij het Gerecht van eerste aanleg van de Europese Gemeenschappen is op 30 november 2000 beroep ingesteld tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen door Scott S.A., een in Frankrijk gevestigde onderneming, vertegenwoordigd door J. Lever QC and G. Peretz, Barristers, en R. Griffith, Solicitor of Clifford Chance, Londen.

Verzoekster concludeert dat het het Gerecht behage:

- de bestreden beschikking nietig te verklaren, subsidiair, artikel 2 van die beschikking nietig te verklaren; en
- de Commissie in de kosten te verwijzen.

Middelen en voornaamste argumenten

Het onderhavige beroep is ingesteld naar aanleiding van de tot de Franse Republiek gerichte beschikking (C(2000)2183) van de Commissie van 12 juli 2000 betreffende twee gevallen waarin verzoekster van de Franse overheid steun zou hebben ontvangen. De twee steunmaatregelen bestaan in het volgende:

- De lokale autoriteiten zouden ervoor hebben gezorgd, dat een bepaald deel, namelijk 49 hectaren van een gebied van 68 hectaren gelegen in het industriegebied van La Saussaye, en een fabriek in dat gebied tegen een speciale prijs aan verzoekster werden overgedragen.
- Verzoekster zou een voorkeurtarief hebben genoten voor de door de stad Orléans geïnde zuiveringsheffing (redevances d'assainissement).

Tot staving van haar conclusies stelt verzoekster het volgende:

- Voorzover artikel 2 van de bestreden beschikking de Franse Republiek gelast, de betrokken steun terug te vorderen, is het in strijd met artikel 15 van verordening (EG) nr. 659/1999 van de Raad van 22 maart 1999 tot vaststelling van nadere bepalingen voor de toepassing van artikel 93 van het EG-Verdrag (thans artikel 88)⁽¹⁾, bepalende dat de bevoegdheden van de Commissie om steun terug te vorderen na tien jaar verjaren.
- In de administratieve procedure zijn een aantal wezenlijk vormvereisten en verzoeksters recht van verweer geschonden. Voorts wordt de Franse Republiek door het bevel tot terugvordering gedwongen in strijd met het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens te handelen. In dit verband stelt Scott met name, dat de procedure waarin haar verplichting tot „terugbetaling” van de steun werd vastgesteld geen eerlijke procedure is geweest, laat staan dat er sprake is geweest van enige eerlijke procedure waaraan zij heeft kunnen deelnemen en waarin haar recht van verweer is geëerbiedigd. Integendeel, de Commissie heeft de administratieve procedure in feite behandeld als een procedure tussen haarzelf en de Franse Republiek.
- De bestreden beschikking resulteert in een ongelijke behandeling van gelijke situaties, met betrekking tot soortgelijke gevallen als die van Scott.

- De bestreden beschikking is in strijd met het beginsel van gewettigd vertrouwen, aangezien de Commissie reeds geruime tijd vóór 1997 op de hoogte zou zijn geweest van het bestaan en de inhoud van de Franse wettelijke regeling op grond waarvan de betrokken steun is verleend.
- De Commissie heeft kennelijke berekeningsfouten gemaakt.

⁽¹⁾ PB L 83 van 27.3.1999, blz. 1.

Beroep, op 30 november 2000 ingesteld door General Motors Nederland B.V. en Opel Nederland B.V. tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen

(Zaak T-368/00)

(2001/C 61/34)

(Procestaal: Engels)

Bij het Gerecht van eerste aanleg van de Europese Gemeenschappen is op 30 november 2000 beroep tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen ingesteld door General Motors Nederland B.V. en Opel Nederland B.V., in Nederland geregistreerde vennootschappen, vertegenwoordigd door D. Vandermeersch, R. Snelders en S. Allcock van het advocatenkantoor Cleary, Gottlieb, Steen & Hamilton te Brussel.

Verzoeksters concluderen dat het het Gerecht behage:

- nietig te verklaren de tot General Motors B.V. en Opel Nederland B.V. gerichte beschikking C(2000) 2707 van 20 september 2000 (zaak COMP/36.653 — Opel); en subsidiair,
- de opgelegde geldboete in te trekken of te verlagen;
- de Commissie in de kosten van verzoeksters te verwijzen.

Middelen en voornaamste argumenten

Bij de omstreden beschikking is verzoeksters een geldboete van 43 miljoen EUR opgelegd wegens inbreuk op artikel 81, lid 1, EG. De Commissie kwam tot de conclusie, dat Opel Nederland B.V. met Opel-dealers in Nederland afspraken had gemaakt om de verkoop van Opel-voertuigen aan in andere lidstaten gevestigde eindgebruikers en Opel-dealers te beperken of te verbieden.

Verzoeksters komen op tegen de al te ruime conclusies waartoe de Commissie is gekomen, en tegen de overdreven hoogte van de geldboete, en voeren inzonderheid de volgende argumenten aan:

- Ofschoon de Commissie tot een andere conclusie is gekomen, heeft Opel Nederland jegens haar dealers geen algemene strategie van belemmering of beperking van de uitvoer van nieuwe auto's toegepast, maar een rechtmatig beleid gevoerd dat erop was gericht onregelmatige verkopen aan niet-erkende wederverkopers te ontmoedigen teneinde haar systeem van selectieve distributie te beschermen.
- Verzoeksters betwisten niet, dat Opel Nederland de toewijzing van producten heeft beperkt op basis van bepaalde verkoopdoelstellingen; deze eenzijdige beslissing kan evenwel niet worden aangemerkt als een door artikel 81 EG verboden afspraak met haar dealers om de uitvoer te beperken. Deze beslissing is nooit ten uitvoer gelegd en is ook nooit aan de dealers meegedeeld. In elk geval liet zij de dealers de vrijheid, de hoeveelheid auto's die hun zou zijn toegewezen, rechtmatig voor uitvoer te verkopen.
- De Commissie heeft ten onrechte geoordeeld, dat het bonus-beleid van Opel Nederland in strijd was met artikel 81 EG. Niet is vastgesteld, dat de dealers er uitdrukkelijk of stilzwijgend mee hadden ingestemd hun verkoop voor uitvoer te beperken als een reactie op het bonus-beleid. Bovendien volstond de normale dealermarge om verkoop voor uitvoer rendabel te maken. In elk geval kon het bonus-beleid niet als een beperking van de uitvoer worden aangemerkt, daar de toelevering nooit werd beperkt.
- Er was geen afspraak met alle dealers van het distributienet van Opel in Nederland om de uitvoer stop te zetten. De gestelde toezeggingen om de uitvoer te beperken, betreffen een zeer klein aantal dealers en een korte periode, en hebben de mededinging tussen producten van hetzelfde merk of tussen producten van verschillende merken (intra-brand en inter-brand competition) niet merkbaar beperkt.

Verder betogen verzoeksters, dat de geldboete te hoog is en niet in verhouding staat tot de korte duur van de gestelde inbreuk, het kleine aantal dealers dat daarbij betrokken was, het ontbreken van opzet bij Opel Nederland, het duidelijke bewijs dat sommige dealers Opel's systeem van selectieve distributie op grote schaal naast zich neerlegden, de beperkte gevolgen voor de intracommunautaire handel en, ten slotte, de omstandigheid dat Opel Nederland eigener beweging onverwijld en doeltreffend is opgetreden om die inbreuk te beëindigen.

Beroep, op 4 december 2000 ingesteld door Département du Loiret tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen

(Zaak T-369/00)

(2001/C 61/35)

(Procestaal: Frans)

Bij het Gerecht van eerste aanleg van de Europese Gemeenschappen is op 4 december 2000 beroep ingesteld tegen de Commissie van de Europese Gemeenschappen door het Département du Loiret, te Orléans (Frankrijk), vertegenwoordigd door A. Carnelutti, advocaat te Parijs.

Verzoeker concludeert dat het het Gerecht behage:

- de beschikking van de Commissie van 12 juli 2000 nietig te verklaren, voorzover deze een bedrag van 48,7 miljoen FRF (huidige waarde 100 miljoen FRF) dat de overheid in de vorm van een speciale prijs voor de verkoop van een stuk grond aan steun heeft verleend, onwettig verklaart en de terugbetaling ervan gelast;
- de Commissie in de kosten te verwijzen.

Middelen en voornaamste argumenten

Deze zaak betreft de nietigverklaring van dezelfde beschikking van de Commissie als in zaak T-366/00, Scott Paper S.A./Commissie⁽¹⁾. Verzoeker is één van de twee instanties die de betrokken steun heeft verleend.

Tot staving van haar stellingen betoogt het Département in de eerste plaats, dat de Commissie het beginsel van de particuliere investeerder eng heeft opgevat, aangezien zij geen rekening wil houden met de aard van de overheidsinstantie, haar investeringsperspectieven, alsmede haar economische bewegingen om een industrieterrein te verkopen. Dienaangaande stelt zij, dat wanneer een overheidsinstantie een kandidaat voor vestiging op haar grondgebied zoekt, zij bij de economische parameters van haar onderzoek noodzakelijkerwijs rekening houdt met de specifieke, door haar te ontvangen belastinginkomsten, zoals die afkomstig uit de beroeps- en grondbelasting, die uit de gevestigde activiteit voortvloeien.

Verzoeker verwijt de Commissie voorts, dat zij in het bedrag van de kosten uitgaven opneemt die duidelijk niet in het belang van Scott Paper SA zijn gemaakt. Concreet gaat het om 2 372 000 FRF, welk bedrag betrekking heeft op studies voorafgaande aan de vergunningverlening.

Ten slotte stelt verzoeker, dat de berekeningswijze van de Commissie onjuist is.

⁽¹⁾ Nog niet gepubliceerd in het Publicatieblad

**Beroep, op 12 december 2000 ingesteld door C. S. Tralli
tegen Europese Centrale Bank****(Zaak T-373/00)**

(2001/C 61/36)

(Procestaal: Duits)

Bij het Gerecht van eerste aanleg van de Europese Gemeenschappen is op 12 december 2000 beroep ingesteld tegen Europese Centrale Bank door C. S. Tralli, wonende te Nidderau (Duitsland), vertegenwoordigd door N. Pflüger, R. Steiner en S. Mittländer, advocaten te Frankfurt am Main (Duitsland).

Verzoeker vordert:

1. de opzegging van zijn dienstbetrekking per 31 december 2000 nietig te verklaren.
2. de verlenging van de proeftijd nietig te verklaren.
3. vast te stellen dat de arbeidsovereenkomst tussen partijen door de opzegging niet is beëindigd.
4. vast te stellen dat de eenzijdige verlenging van de proeftijd ongeldig is.
5. te verklaren dat de arbeidsovereenkomst tussen partijen niet is beëindigd en ook na 31 december 2000 voortbestaat.
6. de ECB te veroordelen om verzoeker ook na 31 december 2000 als bewaker (Security Guard) onder de overeengekomen arbeidsvoorwaarden te blijven tewerkstellen.
7. de ECB te veroordelen aan verzoeker ook na 31 december 2000 het basissalaris van 32 304 euro per jaar, alsmede de in de Conditions of Employment van de ECB vastgestelde toelagen en andere vormen van vergoeding te blijven betalen.

Verzoeker vordert, subsidiair, het Gerecht verder te verklaren, dat de arbeidsovereenkomst met de daaruit voortvloeiende rechtsgevolgen tenminste voortbestaat tot de afloop van de termijn die bij de ECB geldt voor de beëindiging van arbeidsovereenkomsten voor onbepaalde tijd.

Ten slotte vordert hij verwijzing van de ECB in de kosten.

Middelen en voornaamste argumenten

Verzoeker is in dienst van de Europese Centrale Bank. Hij vordert, dat de beëindiging van zijn dienstbetrekking nietig wordt verklaard en dat wordt vastgesteld dat zijn arbeidsovereenkomst niet is beëindigd en voortbestaat. In dat verband komt verzoeker op tegen een eenzijdig besluit van de ECB tot verlenging van de aanvankelijk overeengekomen proeftijd van drie maanden. Op basis van zijn persoonlijkheidsrecht verzoekt hij te kunnen blijven werken onder de in zijn overeenkomst bepaalde voorwaarden. Voorts wenst hij, dat de ECB wordt veroordeeld, hem de bij overeenkomst vastgestelde bezoldiging ook na 31 december 2000 te blijven betalen, en beroept hij zich in dit verband op het schuldeisersverzuim van de ECB.

**Beroep, op 11 december 2000 ingesteld door Verband der
freien Rohrwerke e.V., Eisen- und Metallwerke Ferndorf
GmbH en Rudolf Flender GmbH & Co. KG tegen de
Commissie van de Europese Gemeenschappen****(Zaak T-374/00)**

(2001/C 61/37)

(Procestaal: Duits)

Bij het Gerecht van eerste aanleg van de Europese Gemeenschappen is op 11 december 2000 beroep ingesteld tegen de Commissie van de Europese Gemeenschappen door Verband der freien Rohrwerke e.V., gevestigd te Düsseldorf (Duitsland), Eisen- und Metallwerke Ferndorf GmbH, gevestigd te Kreuztal-Ferndorf (Duitsland), en Rudolf Flender GmbH & Co. KG, gevestigd te Siegen (Duitsland), vertegenwoordigd door H. Hellmann, advocaat te Keulen (Duitsland).

Verzoeksters concluderen dat het het Gerecht behage:

- de beschikkingen van de Commissie van 5 september en 14 september 2000 in de fusiecontrolezaak nr. COMP/M. 2045 en COMP/EGKS 1336, Salzgitter/Mannesmannröhren-Werke, nietig te verklaren;
- verweerster in de kosten te verwijzen.

Middelen en voornaamste argumenten

Eerste verzoekster is een vereniging die de belangen verdedigt van verschillende kleine en middelgrote ondernemingen die in Duitsland gelaste stalen buizen uit warmgewalst breedband of kwartoplaat vervaardigen. De andere verzoeksters zijn leden van eerste verzoekster.

Bij de bestreden beschikkingen heeft de Commissie de voorgenomen concentratie van Salzgitter AG en Mannesmannröhren-Werke AG overeenkomstig verordening (EEG) nr. 4064/89 verenigbaar met de gemeenschappelijke markt verklaard en daar overeenkomstig artikel 66, lid 2, KS goedkeuring voor verleend.

Verzoeksters komen krachtens artikel 230, vierde alinea, EG en artikel 33, tweede alinea, KS op tegen die beschikkingen, waardoor zij huns inziens rechtstreeks en individueel worden geraakt.

Verzoeksters verwijten de Commissie, dat zij in de bestreden beschikkingen geen feitelijk en juridisch onderzoek heeft gewijd aan een aantal productenmarkten waarop de concentratie rechtstreeks betrekking heeft, terwijl het concentratieplan de structurele mededingingsvoorwaarden op die markten ingrijpend wijzigt. Bovendien heeft de Commissie ten onrechte nagelaten, een onderzoek in rechte en in feite te wijden aan de gevolgen van het feit dat de concentratie een vervlechting meebrengt tussen Salzgitter AG en derden, waardoor de mededinging op de betrokken markten aanmerkelijk kan worden beperkt.

Beroep, op 19 december 2000 ingesteld door C. Morello tegen de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(Zaak T-376/00)

(2001/C 61/38)

(Procestaal: Frans)

Bij het Gerecht van eerste aanleg van de Europese Gemeenschappen is op 19 december 2000 beroep ingesteld tegen de Commissie van de Europese Gemeenschappen door C. Morello, wonende te Brussel, vertegenwoordigd door J. Sambon en P.-P. Van Gehuchten, advocaten te Brussel.

Verzoeker concludeert dat het het Gerecht behage:

- nietig te verklaren het besluit van de Commissie tot aanstelling van een andere ambtenaar in het ambt COM/113/99 IV/F/2 „Auto's en andere vervoermiddelen”, overeenkomend met een post A/5-A/4, hoofd van een eenheid;
- nietig te verklaren het besluit van de Commissie om verzoekers sollicitatie naar dit ambt niet te aanvaarden;

- hem onder voorbehoud van verhoging of verlaging van het bedrag in de loop van het geding, een morele schadevergoeding van 120 000 euro toe te kennen ter vergoeding van de door hem geleden schade wegens de door verweerster gebruikte onregelmatige of onvolledige informatie inzake verzoekers persoonsdossier, en wegens de onzekerheid en twijfels nopens zijn verdere loopbaan;
- hem onder voorbehoud van verhoging of verlaging van dit bedrag in de loop van het geding, een vergoeding van 25 000 euro toe te kennen wegens de materiële schade die hij heeft geleden ten gevolge van de weigering om hem voor de vacante post in aanmerking te nemen, waardoor een promotiekans aan hem is voorbijgegaan;
- de Commissie in de kosten te verwijzen.

Middelen en voornaamste argumenten

Verzoeker komt op tegen de weigering van het TABG om hem aan te stellen tot hoofd van de eenheid „Auto's en andere vervoermiddelen”.

Tot staving van zijn vorderingen voert hij de volgende middelen aan:

- schending van artikel 25 van het Statuut en van de motiveringsplicht;
- schending van artikel 45 van het Statuut, de bevorderingsprocedure en het beginsel van gelijke behandeling;
- kennelijke beoordelingsfout;
- misbruik van bevoegdheid en schending van artikel 7 van het Statuut.

Beroep, op 22 december 2000 ingesteld door Monsanto Company tegen Raad van de Europese Unie

(Zaak T-382/00)

(2001/C 61/39)

(Procestaal: Engels)

Bij het Gerecht van eerste aanleg van de Europese Gemeenschappen is op 22 december 2000 beroep ingesteld tegen Raad van de Europese Unie door Monsanto Company, een vennootschap naar het recht van de staat Delaware (USA), vertegenwoordigd door C. Stanbrook Q.C. en W. van Weert van Stanbrook & Hooper, advocaten te Brussel.

Verzoekster concludeert dat het het Gerecht behage:

- het besluit van de Raad van 28 september 2000, dat neerkomt op een weigering om overeenkomstig verordening nr. 2377/90 een maximumwaarde voor residuen te bepalen voor recombinant-bovine somatotropine, nietig te verklaren;
- de Raad in de kosten te verwijzen.

Middelen en voornaamste argumenten

Verzoekster is actief op het gebied van de biotechnologie en ontwikkelt producten die in de groeiende wereldbehoefte aan levensmiddelen helpen te voorzien. Zij heeft een diergeneesmiddel ontwikkeld, genaamd „sometribove”. Het is als recombinant-bovine somatotropine ingedeeld („BST”) en verhoogt bij melkkoeien de melkproductie. Alvorens diergeneesmiddelen als Sometribove in de Gemeenschap op de markt mogen worden gebracht, moet overeenkomstig artikel 7 verordening nr. 2377/90 van de Raad houdende een communautaire procedure tot vaststelling van maximumwaarden voor residuen van geneesmiddelen voor diergeneeskundig gebruik in levensmiddelen van dierlijke oorsprong⁽¹⁾ een maximumwaarde voor residuen (MRL) worden bepaald.

De Commissie heeft op 14 januari 1997 het verzoek om opneming van Sometribove (bovine somatotropine) in bijlage II bij verordening (EEG) 2377/90 afgewezen, ofschoon het comité voor diergeneesmiddelen tot de conclusie was gekomen dat vanuit volksgezondheidsoogpunt vaststelling van een MRL voor BST niet nodig was, en had aanbevolen het product op te nemen in de lijst van stoffen in bijlage II waarvoor geen MRL geldt. Deze beslissing is door het Gerecht van eerste aanleg nietig verklaard.

Nadien heeft de Commissie de zaak opnieuw aan het comité voor diergeneesmiddelen voorgelegd voor advies over BST. In juli 1999 heeft dit comité andermaal BST onderzocht rekening houdend met de jongste wetenschappelijke informatie en haar eerste standpunt bevestigd, dat BST-residuen veilig zijn en dat BST derhalve in bijlage II kan worden opgenomen. Op 13 juli 2000 heeft de Commissie haar definitieve voorstel voor opneming van BST in bijlage II ingediend bij de Raad. Op 28 september 2000 heeft de Raad besloten het voorstel van de Commissie niet over te nemen. Dit besluit vormt het onderwerp van het onderhavige beroep.

Verzoekster stelt ter zake het volgende:

1. Schending van artikel 3 van verordening nr. 2377/90:
 - a) De Raad kon het voorstel van de Commissie niet afwijzen bij gebreke van nieuwe gegevens of van een herevaluatie van bestaande gegevens op grond waarvan het advies van het comité voor diergeneesmiddelen in twijfel zou kunnen worden getrokken;

- b) de Raad heeft de bevindingen van het comité bewust geïgnoreerd.
2. Schending van het evenredigheidsbeginsel gelet op de omstandigheden van het geval:
 - a) Er is geen wetenschappelijk bewijs voor gevaar voor de gezondheid van de mens;
 - b) melk en zuivelproducten worden geïmporteerd uit derde landen waar BST aan koeien wordt toegediend;
 - c) het verbod op de verhandeling van BST is reeds meer dan voldoende om de volksgezondheid te beschermen;
3. Onjuiste of onredelijke toepassing van het voorzichtigheidsbeginsel.

⁽¹⁾ PB 1990, L 224, blz. 1.

Beroep, op 22 december 2000 ingesteld door Beamglow Ltd. tegen Raad van de Europese Unie, Europees Parlement en Commissie van de Europese Gemeenschappen

(Zaak T-383/00)

(2001/C 61/40)

(Procestaal: Engels)

Bij het Gerecht van eerste aanleg van de Europese Gemeenschappen is op 22 december 2000 beroep ingesteld tegen de Raad van de Europese Unie, het Europees Parlement en de Commissie van de Europese Gemeenschappen door Beamglow Ltd., vennootschap naar het recht van het Verenigd Koninkrijk, vertegenwoordigd door D. Waelbroeck van het kantoor Lie-dekerke Siméon Wessing Houthoff, Brussel (België).

Verzoekster vordert:

- veroordeling van de Europese Gemeenschap, te dezen vertegenwoordigd door de Raad van de Europese Unie, het Europees Parlement en de Commissie van de Europese Gemeenschappen, als gezamenlijk en hoofdelijk aansprakelijk, tot vergoeding van de schade die door verzoekster is geleden door de onwettige handelwijze van de Gemeenschap, en vaststelling van de schadevergoeding op 2 042 000 GBP voor de periode tot december 2000, en 79 000 GBP per maand vanaf die datum tot de dag van wijzing, of enig ander bedrag overeenkomend met verzoeksters werkelijke schade zoals door haar in de procedure aan te tonen;

- veroordeling tot betaling van de rente van 8 % per jaar of een ander passend bedrag ter beoordeling van het Gerecht, over het vanaf de datum van wijzing verschuldigde bedrag;
- verwijzing van de Europese Gemeenschap, te dezen vertegenwoordigd door de Raad van de Europese Unie, het Europees Parlement en de Commissie van de Europese Gemeenschappen, in de kosten van het geding.

Middelen en voornaamste argumenten

Verzoekster in deze zaak is een kleine, gevestigde onderneming op het gebied van kwaliteitsdrukwerk op vouwkartonverpakkingen voor producten als cosmetica en parfum. Deze markt is qua logistiek en marktaandeel in hoge mate gericht op de Verenigde Staten.

Verzoekster stelt, dat als gevolg van de door de Verenigde Staten genomen en door het Orgaan voor geschillenbeslechting (DSB) toegestane vergeldingsmaatregelen vanwege de vaststelling door de Europese Gemeenschap van een regeling voor de invoer van bananen die als strijdig met de GATT en de GATS is te beschouwen, de markt van de Verenigde Staten volledig is afgesloten, zodat hoge kapitaalinvesteringen die specifiek op de behoeften van die markt toegespitst waren, waardeloos zijn geworden. Vaststaand feit is dat deze sancties thans meer dan 18 maanden lang zijn toegepast op verzoeksters producten, in de vorm van een heffing van 100 % ad valorem.

Verzoekster stelt dat de instandhouding door de Gemeenschap van een onwettige bananenregeling haar ernstige schade heeft berokkend, die de Gemeenschap gehouden is te vergoeden krachtens artikel 288, tweede alinea, EG. Tot staving van deze vordering voert verzoekster aan, dat de haar toegebrachte schade het rechtstreeks gevolg is van het onwettig verzuim van de Gemeenschap om haar internationale verplichtingen na te komen.

Verzoeker concludeert dat het het Gerecht behage:

- voor recht te verklaren, dat de Europese Investeringsbank J.-P. Seiller een bedrag van 4 779 652 LUF moet betalen als vergoeding voor zijn pensioenrechten;
- voor recht te verklaren, dat over dat bedrag gekapitaliseerde rente op de door de voorzitter van de Europese Investeringsbank jaarlijks vastgestelde voet is verschuldigd vanaf 1 mei 1993;
- de Europese Investeringsbank in de kosten van het geding te verwijzen.

Middelen en voornaamste argumenten

Verzoeker in de onderhavige zaak was werkzaam bij de EIB. In april 1993 nam hij ontslag en verzocht hij om de opzeggingstermijn niet te moeten naleven. Daarop sloten verweerster en verzoeker een overeenkomst volgens welke de EIB J.-P. Seiller een bepaald bedrag zou betalen „bij wege van vergelijk ter algehele en forfaitaire voldoening van alle contractuele of niet-contractuele rechten of vorderingen die u heden jegens de Bank of jegens andere communautaire organen hebt of kunt hebben”.

Verzoeker stelt, dat zijn instemming met die overeenkomst ongeldig was omdat hij bij de ondertekening ervan niet over alle inlichtingen beschikte om volledig te zijn geïnformeerd. Zo was de vergoeding voor zijn pensioenrechten niet begrepen in het bedrag dat hem is betaald.

Verzoeker brengt de in april 1993 ondertekende overeenkomst ter algehele voldoening van zijn rechten derhalve opnieuw in het geding.

Beroep, op 27 december 2000 ingesteld door J.-P. Seiller tegen Europese Investeringsbank

(Zaak T-385/00)

(2001/C 61/41)

(Procestaal: Frans)

Bij het Gerecht van eerste aanleg van de Europese Gemeenschappen is op 27 december 2000 beroep tegen Europese Investeringsbank ingesteld door J.-P. Seiller, wonende te Luxemburg, vertegenwoordigd door D. Chouamier, advocaat te Parijs, en L. Thielen, advocaat te Luxemburg.

Beroep, op 28 december 2000 ingesteld door M. Gonçalves tegen Europees Parlement

(Zaak T-386/00)

(2001/C 61/42)

(Procestaal: Frans)

Bij het Gerecht van eerste aanleg van de Europese Gemeenschappen is op 28 december 2000 beroep tegen Europees Parlement ingesteld door M. Gonçalves, wonende te Brussel, vertegenwoordigd door L. Tinti, advocaat te Luxemburg.

Verzoekster concludeert dat het het Gerecht behage:

- nietig te verklaren het besluit van de jury van intern vergelijkend onderzoek B/172, dat is ingeleid bij een in „sommaire nr. 31/99” gepubliceerde aankondiging, houdende afwijzing van verzoeksters sollicitatie;
- nietig te verklaren het besluit houdende vaststelling van de lijst van geschikte kandidaten, alsmede elk ander op die besluiten gebaseerd besluit van de tegenpartij;
- het Europees Parlement in de kosten te verwijzen.

Middelen en voornaamste argumenten

Verzoekster in de onderhavige zaak komt op tegen de weigering van de jury van intern vergelijkend onderzoek B 7/172 om haar tot het examen van dat vergelijkend onderzoek toe te laten. Zij is van mening dat zij aan alle voorwaarden voor toelating voldoet.

Ter ondersteuning van haar vorderingen stelt zij:

- schending van artikel 25 van het Statuut;
- schending van artikel 5 van bijlage III bij het Statuut als gevolg van een kennelijk verkeerde beoordeling;
- niet-nakoming van de zorgplicht en schending van het beginsel van goed bestuur.

Beroep, op 28 december 2000 ingesteld door het organiserend comité van de internationale conferentie over de „Gevolgen van de luchtvervuiling voor het klimaat en de plantengroei” tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen

(Zaak T-387/00)

(2001/C 61/43)

(Procestaal: Italiaans)

Bij het Gerecht van eerste aanleg van de Europese Gemeenschappen is op 28 december 2000 beroep ingesteld tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen door het organiserend comité van de internationale conferentie over de „Gevolgen van de luchtvervuiling voor het klimaat en de plantengroei”, vertegenwoordigd door P. Grassi en G. Russo, advocaten, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg.

Verzoeker concludeert dat het het Gerecht behage:

- de bestreden beschikking nietig te verklaren en in te trekken;
- subsidiair, de bestreden beschikking nietig te verklaren en de Commissie te gelasten uitsluitend de kosten bedoeld in factuur Linguistlink Ltd 67/91 (LIT. 11 900 000) van financiering uit te sluiten, de rechtmatigheid van de andere kosten te erkennen en de betaling daarvan goed te keuren;
- de Commissie overeenkomstig artikel 87 van het Reglement voor de procesvoering in de kosten te verwijzen.

Middelen en voornaamste argumenten

Het onderhavige beroep is gericht tegen de beschikking van directoraat-generaal XIX Begrotingen van 10 oktober 2000, nr. BUDG/G2/CBI-D(2000)96003569, waarbij om terugbetaling is verzocht van de uitgaven betreffende financieringscontract B4/91/3046/11396 van 20 december 1991 ten gunste van het verzoekende comité. Dit financieringscontract betrof de organisatie van een internationale studieconferentie over de „Gevolgen van de luchtvervuiling voor het klimaat en de plantengroei”.

Verzoeker stelt in dit verband:

- de conferentie te Taormina van 26 tot 29 september 1991 heeft een normaal verloop gekend;
- De kosten werden geraamd op LIT. 718 462 500 (BTW inbegrepen);
- Onmiddellijk na de conferentie zijn alle desbetreffende documenten verloren gegaan in een brand van de kantoren van de vennootschap die met de organisatie van de conferentie was belast. Wegens dit geval van overmacht was het organiserend comité in de onmogelijkheid de originelen van de boekhoudkundige stukken over te leggen en zag het zich genoopt andere stukken op te maken;
- Nadat het van de Commissie opmerkingen had gekregen, stuurde het comité documenten op die zijns inziens ruim volstonden om de kosten te bewijzen en te verantwoorden; daarop heeft de Commissie twee jaar lang van zich niet laten horen, wat bij het comité het gewettigd vertrouwen heeft doen ontstaan dat de stukken waren aanvaard en dat de Commissie van terugvordering afzag;
- Tot zijn grote verbazing heeft het comité moeten vaststellen, dat voormeld DG opnieuw de kosten terugvordert, volgens verzoeker zonder motivering en zonder voorafgaande beschikking houdende annulering van de financiering.

Tot staving van zijn beroep voert verzoeker aan:

- schending van wezenlijke vormvoorschriften, nu de beschikking tot terugvordering niet met redenen omkleed is en elke aanwijzing ontbreekt over de gronden of bepalingen waarop de terugvordering is gebaseerd. Ook heeft de Commissie niet gepreciseerd op welke gronden de door verzoeker ingediende documenten geen bewijskracht zouden hebben;
 - schending van wezenlijke vormvoorschriften, nu de Commissie geen rekening houdt met de omstandigheid dat de brand een geval van overmacht is, waardoor het onmogelijk was de in het financieringscontract voorgescreven documenten op te sturen, en voorts wegens ontbreken van behandeling op tegenspraak;
 - misbruik van bevoegdheid, nu geen rekening is gehouden met de vertaalkosten, hoewel deze met documenten zijn gestaafd.
-